

Pols al procés de Bolonya

Els estudiants no cedeixen davant la pressió de les institucions i intensifiquen les protestes

ro facultats ocupades als Països Catalans i augmentant. El pols que les assemblees de facultat i el SEPC mantenen a les institucions per aturar un pla que denuncien que comportarà la privatització i elitització de la universitat pública s'aguditza. Amb un degoteig d'ocupacions a la UB, UAB i UV, els estudiants planten cara a les institucions per aconseguir aturar un procés de transformació del model universitari que s'ha fet d'esquenes a ells. Des de fa dues setmanes, centenars d'estudiants catalans dormen a les facultats per exigir que se'ls escolti. De moment, la resposta que han rebut ha estat la petició contra 28 d'ells de ser expulsats de les universitats entre un i onze anys, el menyspreu del conseller principal del sector i paraules vagues dels rectors que en cap cas s'han transformat en compromisos. Els estudiants es comprometen a mantenir i estendre la lluita.

>> Països Catalans 4

Assemblea d'estudiants a la Facultat de Lletres de la UAB // FOTO: David Datzira

Manifestació històrica per l'ensenyament públic

Més de 100.000 persones van col·lapsar el centre de la ciutat de València en una mobilització en defensa de l'escola pública sense precedents. La consigna: "Font de Mora dimissió". Tot i que la seva polèmica directiva que s'imparteixi Educació per a la Ciutadania en

anglès ha sigut l'element vertebrador de la protesta, les reivindicacions de la comunitat educativa van molt més enllà i afecten el conjunt de l'ensenyament públic, greument il·lustrat per les polítiques del PP.

>> Països Catalans 8

La crisi agreuja la vulnerabilitat a la violència de gènere

>> Països Catalans 5

SUMARI

Dues comarques més sense TV3

La Generalitat valenciana ha clausurat el repetidor de TV3 a Alginet i la Llosa de Ranes, i ha deixat sense accés a aquest canal bona part de les comarques de la Ribera i la Costera.

>> Països Catalans 7

Demanen presó per dos conductors d'autobusos

TMB ha presentat una querrela penal contra dos conductors d'autobusos que van encapçalat la lluita pels dos dies de descans setmanal, que pot representar fins a 4 anys de presó per cadascun. Entrevistem Josep Garganté, un dels encausats.

>> Economia 10

Ibrahim Abdallah, 24 anys empresonat

Aquest octubre s'han complert 24 anys de l'empresonament del militant comunista libanès Georges Ibrahim Abdallah. Tot i que hauria d'estar en llibertat, aquest referent de la lluita anticolonial continua empresonat a l'Estat francès.

>> Internacional 12

ÚLTIMA HORA

Al moment de tancar aquest número de L'ACCENT, hem sabut de la detenció de com a mínim dos militants del SEPC a la ciutat de València en relació amb les protestes estudiantils. Per a més informació: www.sepc.cat.

PUNT DE MIRA

Botiflerisme lingüístic

MARIA OLIVER CAMPINS

Indignació, enuig, desconcert... i una pobra llengua menyspreada a cada volta. L'altre dia passejava amb un amic i vam entrar en un forn, ell va demanar a la dependenta-que devia ser sud-americana- "¿Tienes bastoncillos de pan?". Estupefacta vaig observar com el "prejudici" del meu company donà per suposat que no l'entendria en català! Dies després en una festa popular un veí catalanoparlant s'adreçà al meu cosí (adoptat de Colòmbia fa 11 anys) amb un "¿Chico, este asiento está ocupado?". Enrabada vaig assistir a un "prejudici" que dicta que qui posseeix una pell fosca no sap/no entén el català! Ahir, a la cua del súper, la caixaera li diu "Serán 13 con 50, por favor" al client de davant meu. Seguidament però, i sense haver obert la boca, en el meu torn vaig dir "18 amb 13, si us plau". Atònica vaig deduir que, a diferència de l'home que em precedia, potser havia estat la meua preferència sexual (?), l'olor de la meua pell (?) o potser la manera de vestir (?) el que havia donat pistes a la caixaera per respondre'm en català! A l'escola, "referent" de la immersió lingüística, i on treballa des de fa uns anys, observo corpresa com molts mestres s'adrecen en castellà als pares d'Ngaves, de Vanesses, d'Antonios o de Jennifers. Aquest és el model que volem que reproduïxin els nostres alumnes?

Amb dolor i ràbia -no sempre continguda- assisteixo sovint al trist espectacle d'aquest comportament lingüístic de la població catalanoparlant. Són moltes les persones (també des de l'independentisme!) que no s'adonen que amb la renúncia sistemàtica i innecessària de la llengua catalana contribueixen al procés de substitució lingüística. Les causes són diverses: actituds classistes que associen una llengua amb una determinada classe social; actituds racistes que conjuguen la llengua amb la pigmentació de la pell; passant pels molts prejudicis lingüístics que proferim cada dia i que, -indefugiblement- podem associar amb la repressió i l'endèmica manca d'autoestima dels catalans i les catalanes.

Davant d'això, existeix una part lloable de la comunitat lingüística castellanoparlant que ha adoptat el català com a llengua d'ús habitual, entre ells Veu Pròpia. Molts d'altres, vells i nous, s'esforcen cada dia per mantenir viva una llengua que no els és pròpia però que se l'estimen, l'usen i la transmeten a llurs fills. I resta necessari, del tot imprescindible, que els catalanoparlants assumim la responsabilitat de mantenir-nos militantment en la nostra llengua, d'usar-la en tots els registres i de crear-ne consciència per a estimar-la.

No fer-ho significaria la renúncia implícita de la nostra llengua i la consegüent condemna cap a la seva desaparició juntament amb el 40% de llengües minoritzades del món. Tanmateix, no oblidem en Fuster: "O ara o mai".

COL·LABORACIÓ NÚRIA RODRÍGUEZ*

La veu de les dones a la cua del mercat

Si hi ha un lloc on he pres consciència de l'opressió a la qual estem subjectes les dones de les classes populars, no ha estat la universitat, ni els mitjans de comunicació, sens dubte han estat les converses entre dones que es creen a la cua del mercat

Des de menuda, cada dissabte matí anava amb la mare a comprar al mercat, a les parades s'havia de fer cua i allà les dones parlaven de les seves vides amb una sinceritat que molts cops em sacsejava per la meua curta edat.

Recorde una d'aquelles converses, fa ja més de 20 anys, amb una veïna quan esperàvem a una parada de fruites i verdures. No se ben bé com va anar la conversa però el que si recorde, malgrat el pas del temps, va ser la resposta d'aquella dona que llavors no tindria més de 45 anys: "Tu encara tens relacions sexuals amb el teu home?" "Ah! Jo no, total per fer d'escopidora".

Vaig arribar a creure que afortunadament les dones de la meua generació no hauríem de suportar els comportaments sexuals que justificaven aquest tipus de comentaris. Malauradament em vaig equivocar. Amb la primera joventut vaig descobrir que per acabar amb la visió i pràctiques sexuals heteropatriarcales calia alguna cosa més que la crema de sostenidors, la desmitificació de la virginitat i la promiscuitat en les dones.

Potser actualment les dones, o almenys aquelles que treballen de manera assalariada, no dediquem tant de temps a la compra i les converses les acostumem a tenir més en sopars d'amigues o companyes de treball. Normalment en aquests sopars i ajudades per una ampolla de vi, les converses també arriben a un elevat grau de sinceritat.

Recorde especialment una conver-

sa amb una companya de feina en un sopar de Nadal: "Ufff! He fingit tantes vegades els orgasmes que he perdut el compte". La protagonista d'aquest comentari té 20 anys.

Les tasques domèstiques

La vida sexual de les dones però no és l'únic àmbit on podem

comprovar que la desigualtat continua present tant en les nostres creences com en els nostres comportaments. Molts cops he sentit dones de l'edat de ma mare queixar-se perquè l'home mai ajudava en les tasques domèstiques. També durant un temps vaig creure que la imatge de la dona fent el sopar mentre el marit veia la televisió, tenia els dies comptats i que ni les dones ni els hòmens de la meua generació repetirien eixos rols. També aquí em vaig equivocar.

La majoria de les dones que conviuen en parella i la parella és un home, tenen problemes greus de convivència perquè després de fer les seues jornades laborals continuen fent-se càrrec de manera gairebé exclusiva de les tasques de la llar. Per exemple, al Principat les dones hi dediquen més de 4 hores diàries i els homes poc més d'una hora. La majoria però, es donen per satisfetes quan hi ha un mínim repartiment de tasques, ni que siga testimonial.

Normalitat

Com és possible que les arribem a admirar amb tanta normalitat que pel simple fet de ser dones hem de treballar més en les tasques domèstiques? Com

és possible que una dona arribi a assumir com a normal fingir orgasmes o no tenir apetència sexual? Per què no ens n'adonem que és conseqüència d'un sistema masculista?

La ideologia patriarcal està tant interioritzada, les seues mesures de sociabilització tan perfectes, amb la conseqüència que les

dones es percebin a si mateixes com a resultat d'un comportament lliurement desitjat i triat. No és normal tenir una vida sexual insatisfactòria perquè és producte d'una visió i pràctica sexual patriarcal que busca només el goig de l'home (heterosexual). No és normal que les dones ens fem càrrec de les tasques de la llar pel simple fet de ser-ho sinó que és producte d'una societat desigual que ens oprimeix. No és normal creure que els comportaments femenins i masculins són producte d'algun tipus de naturalesa oculta perquè no són més que creences que ajuden a perpetuar el sistema patriarcal. I per descomptat, no és normal que un home arribi a maltractar psicològicament ni física la seua companya sentimental...

Una violència més subtil

Durant aquests dies i com a conseqüència del dia internacional contra la violència contra les dones, hem vist xifres desoladores (57 dones assassinades, 80.000 denúncies anuals a l'Estat espanyol); estadístiques escandalitzadores (unes 500.000 dones maltractades físicament a l'any). Els assassinats, els maltractaments físics contra les dones són

la manifestació més visible d'una altra violència més subtil que sovint passa desapercebuda perquè fins i tot les mateixes dones l'assumim com a normal. Les dones som agredides contínuament pel sistema: ens humilia imponent-nos un rol de bellesa que res té a veure amb el cos natural de la dona; ens explota contínuament-nos a una doble jornada laboral; ens menysprea pagant-nos menys que als homes pel mateix treball realitzat; ens tracta d'idiotes educant-nos per practicar sexe buscant plaer masculí; ens esclaviten en fer-nos creure que el nostre destí és el matrimoni i la maternitat... Tot plegat alimenta la ideologia patriarcal que pretén perpetuar l'opressió contra les dones.

En aquest sentit em resulta difícil entendre aquelles dones o moviments socials que afirmen que no cal un subjecte polític dona que s'autoorganitze i encapçale la lluita feminista. Potser la lluita antipatriarcal ha centrat massa el seu discurs a les universitats i poc en la realitat viscuda per les dones. A mi però em preocupen les dones de la meua classe social, la treballadora, la que no desenvolupa tesi sobre teories queers però que pateixen cada dia les cadenes de l'opressió patriarcal i serà des del carrer i quan sigam capaces d'arribar als problemes reals, quan la lluita feminista adquirirà la força que va tenir en altres moments històrics. Potser a aquelles persones que afirmen que el patriarcal afecta de la mateixa manera a homes i dones, aquelles persones que creuen que no cal una lluita feminista fet per dones els hi donaria un consell: aneu a les cues de les parades dels mercats i escolteu la veu de les dones de classes populars...

* Militant de l'Assemblea del Terra (València)

LA VEU DELS LECTORS I LECTORES

Hereus de la democràcia o conflicte generacional

A través de la meua consciència de fill i de català, he intentat analitzar un conflicte que he identificat entre jo i els meus pares, extrapolant-lo en general al jovent català. Entre altres problemes de convivència, vull expressar el que crec que resulta un conflicte per les famílies catalanes en les quals la generació que va viure la dictadura, ha educat una generació lliure.

En citar els meus pensaments sobre el conflicte generacional que patim actualment, vull dir que aquest problema no crec que hagi existit sempre, sinó que és un invent modern de les societats actuals. Abans, la gent veia molt més les coses de dins cap a fora, és a dir, els individus progressaven coneixent-se primer a un mateix; després es trobaven a dins d'un clan o grup interactuant socialment; i,

finalment, un cop coneguts ells mateixos i adaptats a l'entorn, decidien trobar la millor forma de reproduir-se. Sóc molt simplicita però estructuralment era més o menys així.

En canvi, ara trobem una diversitat immensa de vies per conèixer-se a un mateix i, generalment, en entorns realment difícils per trobar-se lliurement els individus. Amb uns prejudicis creats, la globalització i les economies de mercat, que provoquen que la gent acaba patint greus i infinits problemes personals (...) en un món on ens desborda la informació exterior que rebem constantment.

Al mateix temps, és aquesta informació la que ens ha fet de lliure pensament i ens ha causat conflicte amb la generació precedent. La que va viure la dictadura en submissió i que inconscientment ha traslladat pors, impotències i prejudicis provinents de la repressió que van patir. Però el que ens toca als fills i filles, és superar aquesta barrera de conviure en un conflicte familiar intern, que acabem

pagant els uns als altres. L'herència d'aquest present la devem als governants, i no els nostres pares que la majoria han lluitat per un futur millor per nosaltres, en les seves possibilitats i submissió. Nosaltres ara també lluitem pels nostres fills.

En general, la realitat als Països Catalans, ha derivat cap al conformisme i la submissió al sistema predominant; i, a l'assimilació de que som espanyols (per part dels que van viure el franquisme). I d'aquesta manera, ens neguem el dret a la lliure elecció del nostre futur, tot i que alguns pares i avis van lluitar perquè això no tornés a passar. (...)

Segurament hi haurà gent que no sentirà aquestes paraules, però parlo bastant per experiència, i és fàcil que els pares catalans que han obtingut un mínim benestar a través d'una vida de treball i penúries, no vulguin uns fills de pensament lliure. Sobretot quan han vist que la dissidència ideològica es paga cara. I nosaltres ho sabem.

Alex Bagant Pascual

L'ACCENT

Número 143. Tirada: 5.000 exemplars Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans.

Redacció València: Carrer Maldonado, 46 baixos, 46001 València. Redacció Barcelona: Carrer Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona. Adreça electrònica: pccc@accent.cat. Subscripcions: 646 98 16 97. Distribució: 615 54 47 15. Publicitat: 616 07 33 28. Consell de Redacció, Coordinació: Laia Altarriba, Andreu Ginés, Aure Silvestre i

Arnau Urgell. Països Catalans: Joan Buades, Martí Cirici, Guillem Colom, Laia Creus, Pep Giner, Andrés González, Irene Jaume, Pere Habet, Francesc Miralles, Miquel Serra, Aüre Silvestre, Arnau Urgell i Bel Zaballa. Opinió: Joan Teran. Economia: Alex Tsiminetzky. Internacional: Ausàs Almiñana, Laia Altarriba, Marc Lamarca i Manel López. Cultura: Joan Ballester, Joan Sebastià Colomer, Jordi Garrigós, Felip Pineda, Héctor Serra, Josep Maria Soler, Pau Tobat. Correció: Mercè Mauri. Edició gràfica: Andreu Ginés. Coordinació gràfica: Oriol Clavera. Il·lustracions: Joan Carbonell, Roger Ferrer. Distribució: Guillem Romero Senent. Han col·laborat en aquest número: Maria Oliver, Pau Alabajos, Agustí Barrera, Núria Rodríguez, David d'Aziza, Elisa Ortega, Marc Garcia, Xavier Navarro.

AGUSTÍ BARRERA*

COL·LABORACIÓ

La talla escaient per a les CUP

Reflexió a l'entorn de l'article "36 o 37, quina talla per a les CUP?" publicat a L'ACCENT 139

Hem d'agrair a l'autor de l'article, en Quim Arrufat, la seva reflexió, que permet generar debat i així clarificar conceptes. Dues idees em semblen interessants de l'article que vull destacar: que l'autor constati que la història no només serveix per redactar voluminosos manuals, sinó que a més el seu estudi és un valuós element de pedagogia política, aprendre dels errors del passat, entendre el present com un continuum històric. Per altra banda, que situï el concepte de poder i el model de poder a construir des de l'esquerra com un dels elements de reflexió.

L'autor del text potser aboca massa idees que en poc espai, no es poden desenvolupar, i això el fa una mica dens, però el missatge central que jo he entès, el de crear un poder distint al dels partits polítics tradicionals, em sembla interessant, en recórrer a l'anàlisi històrica del període 1936 - 37 ens situa en el camp de l'experiència concreta de les transformacions políticocivils del període de la guerra dels tres anys.

Des del 19 de juliol del 1936 fins al maig del 1937 que s'han refet les estructures de l'Estat i s'imposa l'hegemonia dels comunistes adscrits a Moscou el PSUC, hi ha a la Catalunya Principat un model de poder revolucionari representat per la CNT-FAI i el POUM. Aquest bloc polític creia que s'havia de fer la guerra i alhora aprofundir en les conquestes revolucionàries de la classe treballadora, sobretot en el procés col·lectivitzador (Decret de col·lectivitzacions d'indústries i comerços del 24/10/1936). A l'altra banda el PSUC i ERC que creien que no era el moment d'experiències revolucionàries en el terreny social i econòmic, i que tot l'esforç s'havia d'abocar en el terreny militar, a guanyar la guerra.

El 19 de juliol de 1936 l'exèrcit havia estat vençut, el moviment obrer català dirigit per la CNT-FAI tenia les armes, el carrer era seu, les estructures de control de l'Estat s'havien esfondrat, no hi havia exèrcit, ni policia, ni administració de l'Estat. Des d'aquest moment, es tracta de mantenir una doble lluita contra el feixisme interior i l'exterior.

En el ple regional de locals i comarques de la CNT-FAI del 24/7/1936, l'anarcobolxevic reusenc, J. Garcia Oliver, un dels militants més lúcids i intel·ligents de l'anarquisme català defensa la necessitat d'implementar el comunisme llibertari, instaurar el

poder revolucionari amb el qual havien somniat tantes vegades en les discussions als ateneus, el poder que crearia la societat igualitària. La majoria de la militància no va aprovar el projecte, el seu atàvic rebuig al poder burgès i la poca capacitat d'anàlisi política no els va permetre d'entendre que el que calia en aquell moment històric, era construir un poder revolucionari al servei de les classes populars, amb una visió infantil van confondre l'exercici de qualsevol mena de poder amb una dictadura.

Contràriament al que diu l'autor de l'article, no em sembla un exemple a considerar la posició del moviment anarcosindicalista en el període 1936 - 37 quan van desaprofitar la possibilitat que els oferia la conjuntura històrica de crear un poder revolucionari, i així van permetre la recuperació del poder per part de l'Estat republicà, que no era pas precisament revolucionari.

L'anarcosindicalisme amb la seva història lluita contra l'Estat, no va entendre el tema del caràcter de classe de l'Estat, és a dir, a mans de qui està, a qui serveix aquest estat, ja sabem que en un model capitalista, l'Estat està al servei de les multinacionals, del capital financer especulatiu, però això no vol dir que no sigui possible la construcció d'un poder des de l'esquerra (l'Estat) al servei de les classes populars.

Caldria estudiar amb molta cura si el Comitè de Milícies Antifeixistes (CMA) i el seu braç armat, les Patrulles de Control, foren òrgans de poder revolucionari, o obeïren a l'imperatiu de donar resposta a les necessitats de la guerra i de la vida a la rera-guarda, només un estudi minucios de la seva actuació ens pot donar la resposta.

El Decret de col·lectivitzacions d'indústries i comerços era una mesura revolucionària, un model de poder obrer, ja que eliminava la figura del patró, de l'amo, substituïda pel Comitè Obrer de Control que decidia sobre la marxa de l'empresa, i el concepte de benefici que es repartia entre tots els treballadors, instaurant un model d'autogestió.

El període 1936 - 39 fou ric en experiències polítiques, econòmiques i socials, que s'han volgut silenciar, la Comissió de Defensa (31/7/1936) que cridà a l'leves, la Comissió d'Indústries de Guerra (CIG 8/8/1936) amb 80.000 treballadors fabricant material bèl·lic, el Consell d'Economia de Catalunya 11/8/1936 que elaborà el Pla de Transformació Socialista, podríem dir que fou un veritable laboratori d'idees dutes a la pràctica en un període convuls i de tensions ideològiques, però també ric en síntesi, pensem que cal estudiar aquelles experiències, per tal de no inventar el que ja es coneixia, per contribuir a la construcció d'aquest poder des de l'esquerra.

Sovint amb una mena de papanatisme intel·lectual, ens emmirallem en experiències foranes i allunyades de les nostres coordenades geogràfiques i culturals, i no analitzem les nostres pròpies experiències, revolucionàries i originals.

De tota manera, de cara a la pràctica política concreta, crec que cal diferenciar el que poden ésser plantejaments acadèmics de seminaris d'universitat, o de simposis, de l'exercici del poder revolucionari que estarà sotmès a la servitud de la pràctica, amb les contradiccions que implica el pas de la teoria al terreny de la realitat, que com tot poder, voldrà dir tenir un exèrcit o milícies, una moneda i una estructura administrativa al servei de la revolució.

No pretenc haver donat resposta a la pregunta de l'amic Quim Arrufat, haver trobat la resposta encertada, però sí en tot cas, aportar pistes i elements de treball en l'estudi de les alternatives i pràctiques que es donaren durant la guerra dels tres anys.

Si amb aquestes ratlles s'ha aconseguit de generar debat, reflexió i anàlisi, hauré aconseguit el meu objectiu.

* Historiador

EDITORIAL

Una Llei que és una estafa

El govern de Zapatero, el del PSOE, se li omple la boca cada vegada que utilitza el terme memòria històrica. No s'entén com un terme tan gran pot cabre en uns albellons tan menuts. Agafar la memòria, en tota la seua immensitat, empaquetar-la amb la forma d'una llei de punt i final, i soterrar-la en aquesta mena de bressolet de la història en què des de la transició es va convertir el Congrés espanyol dels Diputats.

En molts aspectes, les disposicions de la Llei de la memòria històrica no només són incongruents o inaplicables per tal com s'ha redactat, sinó que fins i tot, lluny de restituir l'honor dels que lluitaren en defensa de l'avanç social fa setanta anys, acaba per humiliar-los o contribuir al seu definitiu oblit. En primer lloc perquè no hem d'oblidar que la Llei de la memòria històrica ja ha nascut perversa. Es tracta d'una iniciativa que va ser pensada i emanada des d'un parlament, que no és altra cosa que la materialització del continuisme del sistema representatiu - franquista en el representatiu - burgès actual. Una Llei que ha estat signada per un cap d'Estat que va ser nomenat directament per l'anterior dictador i que va ser ratificat en un moment en què la legalitat per a moltes opcions polítiques restava encara bastant lluny.

Però és que a més, si es concreta, la Llei de la memòria històrica és una estafa jurídica per molts motius. El primer, perquè no es preocupa realment de localitzar i protegir els represaliats, és a dir, els seus presumptes beneficiaris. Una veritable Llei no posaria el govern en disposició "d'ajudar" aquells interessats en buscar els desapareguts i assassinats del franquisme, sinó que hagués convertit el mateix estat en l'impulsor i protector de les exhumacions a les fosses, en el seu garant legal. La conseqüència de situar l'estat en un paper merament subsidiari d'iniciatives particulars li ha donat la possibilitat d'amagar el cap i inhibir-se de les seues responsabilitats o pitjor encara de ser-ne obstaculitzador, com va passar les darreres setmanes amb l'aturada de la iniciativa del jutge Garzón. Desentenen-se de la seua feina ha acabat per judicialitzar el procés de recuperació de la memòria, i situant-lo en el laberint dels processos judicials i de les aritmètiques partidistes que regulen la seva pràctica. A més, ha deixat la qüestió en mans d'un veritable irresponsable, com és el jutge de l'Audiència Nacional espanyola, que qualsevol dia, per tal d'eixir als diaris es processarà a si mateix.

En un altre aspecte, la Llei, tan suada, intenta convertir el que van ser uns símbols ben significatius en una cosa ben distinta. Pel que fa als brigadistes vius, per exemple, els dona l'oportunitat d'accedir a la nacionalitat espanyola, però per fer-ho, han de jurar primer l'actual constitució i prestar obediència a la institució monàrquica. Vaja, justament el que combatereu fa set dècades i per la qual cosa es deixaren la pell i a molts companys i companyes. El mateix que passa amb fills i nets d'exiliats, que per tenir el passaport espanyol hauran de renegar dels principis pels quals els seus pares i avis hagueren d'abandonar les seues llars.

En altres casos, el de la simbologia franquista, la Llei de la memòria no només no la persegueix sinó que fins i tot l'empara i reconeix quan aquesta tinga un caràcter artístic o arquitectònic. És a dir, que torna a deixar la decisió de la seua aplicació, en mans de la del dictamen dels subjectes i del subjectivisme, i que com és obvi, és el més allunyat que hi pot haver de la justícia.

En definitiva, una veritable i justa Llei de la memòria històrica no només no pot ser-ho sense donar nom i cognoms a totes les víctimes del feixisme des del trenta-sis en endavant, sinó que a més hauria de preservar i protegir els espais de la repressió que patiren, i garantir el seu honor, el que tampoc no es pot fer sense recordar les raons i els objectius de la seua lluita. L'objecte pel qual foren perseguits. Tot allò fora d'aquest guió no deixa de ser una gran estafa política i moral, el que ja van advertir algunes associacions de la memòria històrica quan la Llei va ser proposada i aprovada.

Un/a guanyador/a per a la Panera

Degut a que el número premiat (434) no va ser venut, L'ACCENT ofereix una nova oportunitat perquè aquells i aquelles que van comprar números per al sorteig tinguin una nova oportunitat per guanyar la panera.

El mecanisme serà el següent: envieu-nos un correu electrònic a ppcc@accent.cat amb els números del sorteig que vàreu comprar abans de l'1 de gener del 2009. Una mà innocent extreurà d'una bossa el número que, aquesta vegada sí, serà el guanyador del sorteig. Esperem publicar ben aviat una foto amb la persona guanyadora.

S'accentua el pols estudiantil contra Bolonya

LAIA ALTARRIBA I PIGUILLEM
BARCELONA

Malgrat el desallotjament d'estudiants tancats a la Universitat de València, la criminalització que els mitjans de comunicació fan de les protestes, la negativa a un diàleg real sobre la implantació de Bolonya i la proposta d'expulsar entre un i onze anys 28 estudiants de la UAB, el moviment estudiantil manté el pols contra un projecte que consideren que posa la universitat al servei de les classes dirigents.

Amb deu facultats ocupades als Països Catalans (Pedagogia, Física, Biologia i l'edifici central a la UB; Lletres, Comunicació i Psicologia a la UAB; Filosofia, Filologia i Dret a la UV) en el moment de tancar aquest número de L'ACCENT i la perspectiva de noves ocupacions durant els propers dies, el que actualment exigeixen els estudiants als rectorats és que facin referèndums vinculants a les universitats amb la pregunta: "S'ha de congelar l'aplicació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (EEES) i iniciar un procés de debat sobre el futur de la Universitat Pública?". Si la pregunta és afirmativa, entenen

"El calendari de les darreres setmanes mostra un moviment que va en auge: manifestacions, ocupacions de facultats, assemblees massives..."

que s'ha d'aturar el procés d'implantació de Bolonya (i derogar si cal els decrets d'aplicació aprovats) i que es comenci de nou el debat sobre el model universitari.

El calendari de les darreres setmanes mostra un moviment que va en auge: vagues i manifestacions amb milers d'estudiants el 20 de novembre a València (15.000), Barcelona (10.000), Girona, Lleida, Tarragona, Vic, Castelló, Alacant, Benissa, Manresa i Olot, i dies abans Palma (700); ocupacions de facultats a la UB, UAB i UV; assemblees d'estudiants cada cop més massives; i suport mutu amb la campanya "Que la crisi la paguin els rics". A més, tot i les dificultats que troba aquest moviment per connectar amb el personal docent, en llocs com la Universitat de València s'ha constituït una assemblea de professors de suport a les protestes dels estudiants.

Però aquest auge ja ha rebut com a resposta en alguns punts la repressió: és el cas de la càrrega dels Mossos contra la manifestació del dia 20 a Barcelona, dels desallotjaments dels campaments instal·lats en diferents facultats de la Universitat de València el dissabte 22 de novembre o de la proposta d'expulsió contra 28 estudiants de la UAB.

Negociacions que no avancen

Des de l'inici de les tancades, els rectorats i els comitès universitaris contra Bolonya (formats per les assemblees de facultats i el Sindicat d'Es-

Reivindicacions dels estudiants que han ocupat les facultats

Davant de l'actual situació de la universitat pública, els estudiants dels Països Catalans exigim:

- * La paralització de l'aplicació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (EEES).
- * La realització de referèndums vinculants a totes les universitats del país sobre la implementació del procés de Bolonya; i l'obertura d'un procés de debat públic sobre el futur de la universitat pública.
- * La retirada dels expedients i denúncies judicials obertes contra els estudiants crítics amb l'EEES.

tudiants dels Països Catalans -SEPC-) estan en diàleg constant. Però Marina Guino, en nom del SEPC, explica que els rectorats estan allargant les converses sense comprometre's per ara a efectuar aquests referèndums de caràcter vinculant: "Els posen l'excusa que poden fer referèndums consultius, però que per llei no poden ser vinculants. Nosaltres exigim que ho siguin". Tot i les dificultats d'avançar en la negociació, Guino explica que els responsables de les institucions universitàries veuen que cada cop hi ha més assistència les assemblees de facultats i que el moviment va a més. Però el que tem la representant del SEPC és que els rectorats utilitzin la lluita contra Bolonya només per obtenir més finançament: "La seva estratègia és agafar la reivindicació de més finançament públic per a les universitats, que és l'únic que estan d'acord amb nosaltres, per pressionar els governs i obtenir més diners. Ells diuen al

Govern que si no els donen més finançament que puguin fer servir per oferir alguna cosa al moviment estudiantil, la protesta se'ls escaparà de les mans".

"El conseller Josep Huguet s'ha posicionat atacant els estudiants i afirmant que l'alternativa a Bolonya és la universitat franquista"

Que el moviment està creixent no ho constata només una participació creixent a les assemblees de facultat i les ocupacions de més facultats aques-

ta setmana, sinó que també ho mostra una carta confidencial enviada pels rectorats de la UB, la UAB, la UV, la Complutense de Madrid i la de Sevilla al Govern espanyol. De la carta en donava notícia el diari *El País*, segons els qual els rectorats advertien al secretari d'Estat d'Universitats que el moviment va creixent "amb conseqüències imprevisibles" i que "no és un fenomen passatger; no confiem que s'esvaeixi, sinó que sembla que s'accentuarà".

La força del moviment estudiantil (malgrat que alguns mitjans s'entestien en reiterar que és minoritari) ha forçat el conseller principat d'in-

novació, Universitat i Empresa, Josep Huguet, a posicionar-se. I ho ha fet atacant durament els estudiants, ja que segons ell l'alternativa a Bolonya suposa tornar a l'"autarquia" i al model d'universitat franquista, "retrograd i anquilosat", que "Catalunya va pagar amb repressió, morts i afusellaments".

Referèndums per aturar Bolonya

De referèndums els estudiants ja n'han convocat a dues universitats: Girona i Lleida. A Girona va ser el 12 de novembre, i la pregunta va rebre un 94,38% de vots a favor. Tot i que els convocants reconeixien una baixa participació, aquesta ha quedat entre un 15% i un 20% per sobre de les darreres eleccions a claustre. Ara els estudiants gironins estan plantejar sumar-se a les ocupacions de facultats per exigir que el resultat afirmatiu sigui vinculant. Pel que fa a Lleida, el referèndum del passat mes d'abril va obtenir un 94,56% dels vots a favor d'aturar la implantació de Bolonya. Va anar a votar un 20% dels estudiants, xifra superior al 10% que hi va anar per l'elecció del rector. En el cas de Lleida, el rector s'havia compromès a acatar el resultat, i com que de moment no ha fet cap gest en aquest sentit, els estudiants exigeixen ara que s'hi comprometi.

A Alacant, tot i que no s'ha fet cap tancada, la mobilització estudiantil (300 estudiants exigint diàleg al rector) ja ha forçat el màxim responsable de la universitat a assegurar amb ells per negociar que el referèndum que s'hi vol celebrar sigui vinculant.

MÉS INFO:

RAONS DE L'OPOSICIÓ AL PROCÉS DE BOLONYA: WWW.LACCENT.CAT/INDEX.ASP?N=142

SEPC: WWW.SEPC.CAT

ESPECIAL BOLONYA: ESPECIALBOLONYA.WORDPRESS.COM

TANCADES UB: TANCADAALACENTRAL.BLOGSPOT.COM

TANCADES UAB: OCUPEMLESAULESUAB.WORDPRESS.COM

TANCADES UV: ASSEMBLEAGEOHIST.BLOGSPOT.COM

Petició d'expulsió per 28 estudiants de la UAB amb un reglament franquista

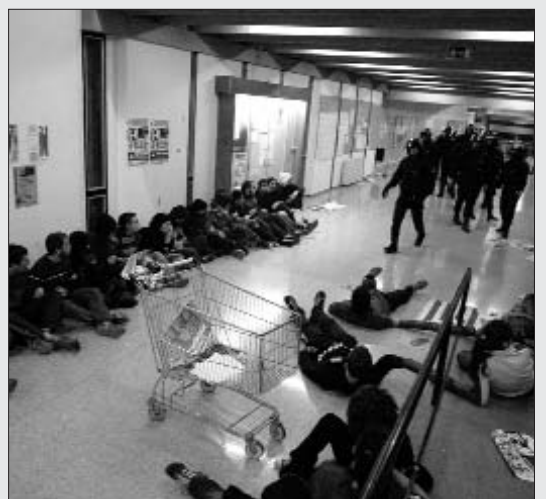
LAIA ALTARRIBA I PIGUILLEM
BARCELONA

Si el rector accepta la proposta dels instructors d'expedientar 28 alumnes de la UAB amb sancions que van des d'un a onze anys d'expulsió de qualsevol universitat de l'Estat espanyol, seria la primera vegada que succeeix en un universitat dels Països Catalans d'ençà de la fi del franquisme. La notícia es va saber el divendres 28, i els expedientats disposen de 5 dies per recórrer-la. Aleshores, el rector tindrà 20 dies per decidir què fa. Tot i aquest termini teòric, els expedientats creuen que la decisió del rector pot tardar més. Tot

"Els expedients es remunten al desallotjament d'estudiants per part dels Mossos el passat mes de març"

aquest procés es fa en base al reglament franquista de 1954 encara vigent.

Marina Guino, una de les expedientades, explica a L'ACCENT que el rectorat diu que està obert a la negociació: "Tot i això, donen a entendre que la seva decisió depèn del nostre comportament polític aquests dies. Nosaltres, però, el que diem és que la retirada dels expedients no l'han de supeditar en cap cas a la nostra acció política. I a més, també diem que és una qüestió col·lectiva, és a dir, que o retirem tots els expedients o cap, que no ofereixin solucions individuals".

//FOTO: David Datzira

La crisi capitalista agreuja la vulnerabilitat de les dones davant la violència de gènere

AURE SILVESTRE VALÈNCIA

Les mobilitzacions d'aquest 25 de novembre, diada internacional contra la violència de gènere, han estat marcades, encara que de manera bastant tèrbola, per l'actual crisi econòmica. En aquest context, les organitzacions de l'esquerra independentista apunten que cal denunciar la violència que el sistema capitalista exerceix sobre les dones.

En els comunicats d'algunes de les organitzacions de l'esquerra independentista pel 25-N passat ja s'indiquen en considerar que la violència contra les dones és un problema que va més enllà de l'àmbit domèstic. Malgrat que les agressions físiques, i especialment els assassinats, siguin el factor més mediàtic, que genera major alarma social, aquesta violència no es limita als espais familiars. En realitat es tracta d'un problema estructural, el patriarcat, que és inherent al mateix sistema socioeconòmic: el capitalisme.

D'aquesta manera, en opinió d'algunes de les organitzacions de l'esquerra independentista, el problema de la violència de gènere no es pot deslligar d'altres factors que la reproduïxen i alimenten. Per a Endavant, per exemple, s'han de reconèixer totes les violències que afecten les dones, no només les produïdes a la llar, sinó que aquestes se'n deriven directament del sistema econòmic per la dependència en què situa les dones respecte dels homes. Aquesta idea també la mantenen les dues organitzacions de joves de l'independentisme. Per a la CAJEL, com explicaven per justificar algunes de les accions de denúncia que van fer a la prèvia

"El sexisme és un problema social que resulta molt rendible en termes econòmics"

del 25 de novembre "la violència de gènere és un instrument més del sistema capitalista, és a dir, que va més enllà dels maltractaments físics i psicològics a l'espai domèstic". En el cas de Maulets, el del sexisme "és un problema social que resulta molt rendible en termes econòmics, ja que l'enriquiment és el que regeix les polítiques neoliberals actuals, sense que existís una preocupació per si aquestes afavoreixen a uns en detriment d'altres".

Precàries al mercat laboral

La qüestió, la de l'enriquiment a qual-sevol preu, que és el que marca la principal dinàmica del capitalisme, afectarà especialment les dones els

Acció contra la violència de gènere a Torrent, l'Horta

pròxims anys en dues qüestions, la de l'ocupació i la de la diferència salarial, una argumentació que es defensa des de la Coordinadora Obrera Sindical (COS). Per aquest sindicat, a hores d'ara s'està produint una situació bastant especial ja que com a primera conseqüència de la crisi, la major part de la destrucció d'ocupació afecta els homes, però és una situació irreal, ja que en el cas de les dones, que tradicionalment estan més afectades per la temporalitat, el que pateixen no és només la destrucció del seu lloc de treball, sinó especialment la

impossibilitat de reincorporar-se al món laboral una vegada s'acaba el seu contracte temporal o a temps parcial.

Aquesta circumstància, que aboca les dones a la precarietat, es podria agreujar en el futur, com apunten des del sindicat, si arrela el corrent d'opinió, impulsat des de sectors polítics conservadors, i que defensa el retorn gradual de la dona del món laboral cap a l'àmbit domèstic. Un dels perills que aporta aquest plantejament és que en un moment de crisi com l'actual, amb l'augment de la lluita entre

els assalariats per ocupar els llocs de treball, aquesta postura pot qualificar especialment en alguns sectors de la classe treballadora.

Violència salarial

Per últim, en un altre dels àmbits on es tendiran a reproduir les majors discriminacions és en el dels salaris, un dels principals camps de batalla per la igualtat de gènere. Les dades són incontestables. En l'actual conjuntura les dones, com a primeres protagonistes de la precarietat en el camp laboral, es

veuran més directament afectades per les retallades salarials futures, el que les continuarà situant en desavantatge respecte als homes, és a dir que accentuarà els lligams de dependència respecte a aquests per poder sobreviure.

Amb tot, aquesta dinàmica de diferència salarial tampoc no és d'ara ni respon a l'esclat de la crisi. Les dades dels últims anys ja apuntaven aquesta tendència. Segons la darrera enquesta de l'estructura salarial del 2006, que l'Institut Nacional d'Estadística publica cada quatre anys, les diferències salarials són molt significatives. En línies generals, les dones dels Països Catalans reben uns ingressos salarials de gairebé un punt i mig per sota dels homes, de 8,67 euros per hora treballada davant dels 10,44. Per territoris, les dades marquen algunes diferències. A les Illes, mentre els homes tenen una mitjana de 10,04 euros per hora treballada, les dones 8,64; al Principat és de 11,62 contra 9,22 i al País Valencià del 9,68 masculí respecte a un magre 8,17 femení. Amb tot, aquestes dades també s'han de tractar amb molta cura ja que les principals discriminacions en els sous es succeeixen sobretot entre els contractes a temps indefinit i els de durada determinada, on està més directament implicat el sector femení i que representa una de les principals diferències entre homes i dones.

Les mobilitzacions recorden les 18 dones assassinades per la violència de gènere

MARIA CHOVARES VALÈNCIA

És sabut que la violència de gènere va molt més enllà del maltractament físic i psicològic en l'àmbit domèstic; com també és sabut que no sols afecta a les dones, malgrat que aquestes són les més agredides i perjudicades dins el sistema patriarcal. Aquesta actitud de violència és fruit d'uns valors i rols socials establerts propis del patriarcat que han estat vigents durant pràcticament la totalitat de la història, i hui al segle XXI les xifres són esfereïdores: sols als Països Catalans han mort 18 dones des de principis del 2008. Són només algunes reflexions que han apuntat els darrers dies els moviments socials del nostre país.

El col·lectiu de l'esquerra independentista han tingut un paper clau. Als carrers de València, la manifestació del 25 de novembre convocada per Endavant, SEPC, CAJEL, Maulets i COS sota el lema: "Totes patim violència! Rebel·la't i lluita contra el patriarcat!", milers de persones donaren el seu suport a la marxa convocada pel Moviment Feminista del País Valencià. A Barcelona destaquem els dies 20, 21 i 22 de novembre, quan la Plataforma unitària contra les violències de gènere va celebrar a l'espai Francesca Bonnemaison el IV

Fòrum contra les violències de gènere; allà tingueren lloc propostes interessants com tallers audiovisuals i taules rodones.

Nombrosos punts de la geografia se sumaren a la denúncia d'aquesta xacra. A Tortosa tingué lloc una paradeta antipatriarcal amb exposició i performances. A Vilafranca del Penedès pintada d'un mural al Parc Sant Julià junt amb altres accions formatives. A Sabadell, el diumenge 23 de novembre a la Plaça Imperial hi hagué una concentració amb un espectacle de teatre, la lectura d'un manifest i berenar inclòs; mentre que a Carcaixent el 28 es va celebrar un sopar popular a l'Ateneu Popular La Força, els beneficis del qual seran destinats per finançar més campanyes sobre aquest tema. A Torrent, Maulets i l'AJ de l'Horta Sud es concentraren el 28 i simbolitzaren amb una

Pancarta de l'esquerra independentista a la manifestació de València //FOTO:L'ACCENT

jove encadenada la coacció que pateixen les dones dins el règim de sexualitat imposat. I a Cullera, el 29, una altra concentració amb Endavant i l'AJ Ribera Baixa pretenia conscienciar els vianants de la importància d'actuar contra la violència per raons de sexe i gènere.

El nombre d'actes es multipliquen cada any per aquestes dates. Però com ressalten molts d'aquests col·lectius, la lluita contra la violència de gènere ha de mantenir-se encesa durant tot l'any.

La Ribera i la Costera es queden sense TV3

Malgrat les promeses de reciprocitat la Generalitat valenciana continua tancant repetidors

ARNAU URGELL BARCELONA

El passat 28 de novembre la Generalitat valenciana va clausurar els repetidors de TV3 d'Alginet i la Llosa de Ranes. Les instal·lacions, propietat de la Fundació Ramon Muntaner vinculada a Acció Cultural del País Valencià (ACPV), donaven cobertura a bona part de la Ribera i la Costera amb una audiència potencial de 150.000 persones. Aquests tancaments es produeixen quasi un any després del de la Carrasqueta, repetidor que permetia veure la televisió pública del Principat a les comarques del sud del País Valencià.

Conseqüència de dos nous expedients

El tancament d'Alginet i la Llosa són producte del segon i tercer expedient obert per la Generalitat valenciana. Concretament el mes de febrer d'enguany es va obrir un procés sancionador contra aquests dos reemissors i el repetidor de la Perenxisa - que dona cobertura a l'àrea metropolitana de València -. Així mateix s'interposava una multa de 300.000 euros que se sumava als 300.000 del primer expedient dels repetidors del Bartolo (Castelló), la Carrasqueta (Alacant) i Mondúver

El repetidor de Perenxisa és l'únic que s'ha salvat de la segona onada d'expedients

ver (La Safor).

Tal i com explica Toni Gisbert, coordinador d'ACPV, l'entitat va recórrer al Tribunal Superior de Justícia del País Valencià (TSJPV) que va suspendre cautelarment la multa però no els tancaments. Tan-

mateix, en tractar-se de propietat privada, l'entrada als repetidors quedava en mans dels jutjats territorials. En aquesta onada d'expedients es va autoritzar l'entrada a Alginet i la Llosa -tal i com ha succeït finalment aquest novembre-

però no a Perenxisa. Per tant, es repetia la situació del 2007: un repetidor tancat (Carrasqueta) i dos "resistent" (Bartolo i Mondúver).

Pendents del TSJPV

En els tres expedients la clau la té el Tribunal Superior de Justícia. I és que encara no ha resolt els recursos d'ACPV. Haurà de decidir sobre les multes -fins a 600.000 euros entre els tres expedients- i la reobertura o tancament definitiu dels sis reemissors.

Per altra banda es clourà l'any 2008 sense la tant anunciada reciprocitat entre TV3 i Canal 9. El conseller de Cultura del Principat, Joan Manuel Tresserras, va declarar dies enrere que lamentava la "demora injustificada" del Govern espanyol. Tanmateix Toni Gisbert lamenta que "s'hagi regalat la presència de Canal 9 a Catalunya" des del mes d'agost en el segon múltiplex de TVC. "La Generalitat ja no té res a oferir, ha fet una mala negociació" afegeix Gisbert. Per la seva banda el Govern valencià exigeix a Indústria un tercer múltiplex -canal de TDT pel qual emeten quatre cadenes- sense firmar abans el pacte de reciprocitat. "Si el tingués, no és gens clar què faria" recorda el coordinador d'ACPV.

Cronologia dels tancaments

2007

Març 2007. La Generalitat valenciana obre un expedient contra els repetidors del Bartolo, la Carrasqueta i Mondúver. També suposa una multa de 300.000 euros.

Abril 2007. Una concentració evita el tancament de la Carrasqueta.

Desembre 2007. Precinten el repetidor de la Carrasqueta.

2008

Gener 2008. El jutjat de Castelló denega el tancament del Bartolo. Febrer 2008. Dos expedients suposen l'ordre de tancar Alginet, la Llosa i Perenxisa i una multa de 300.000 euros.

Març 2008. Un jutge denega l'entrada al repetidor de Mondúver. Juliol 2008. Els jutjats autoritzen a entrar a Alginet i la Llosa.

Agost 2008. Canal 9 arriba a la Regió Metropolitana de Barcelona.

Octubre 2008. El jutjat denega l'entrada a Perenxisa.

Novembre 2008. Tall de les emissions des d'Alginet i la Llosa de Ranes.

Rebuig a un nou intent de transvasament de l'Ebre cap al País Valencià

Tres centenars de persones es van manifestar contra el projecte del canal Xerta - Sènia

PEP GINER AMPOSTA

La Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE) i la Unió de Pagesos (UP) van convocar una caravana de cotxes el passat diumenge 23. Tres centenars de persones van eixir del passeig de les Bicicletes de Tortosa fins a la zona de les obres del canal Xerta - Sènia. Una vegada allí es van realitzar diverses accions simbòliques i parlaments. Segons les entitats organitzadores la mobilització tenia un caràcter pedagògic ja que es pretenia que la gent veiés la dimensió de les obres i "se n'adonés de la realitat" amb unes dimensions del canal i d'una torre d'impulsió més pròpies d'un transvasament que d'un regadiu.

Projecte canal Xerta - Sènia

Aquest canal serà el tercer en grandària de tots els Països Catalans, fet que a les Terres de l'Ebre ha disparat totes les alarmes antitransvasistes. L'objectiu, segons la versió oficial, és abastir 16.000 hectà-

rees i tretze municipis amb una llargada de 30 quilòmetres. Així mateix, l'obra té un cost global de 62 milions d'euros. De moment, el Departament d'Agricultura i Acció Rural, a través de l'empresa pública Regs de Catalunya (Regsa), ha adjudicat actuacions per un import global de set milions.

Avantprojecte de la Generalitat valenciana

Segons declaracions de la Generalitat valenciana al diari *Las Provincias*, la conselleria de Medi Ambient presentarà l'avantprojecte per demanar la prolongació del canal Xerta - Sènia fins a Càlig. En aquest sentit es parla de "transvasament Xerta - Sènia" i s'afirma que "l'Ebre té aigua suficient per abastir altres zones".

Reintroducció del PHN

Segons el portaveu de la PDE, Manolo Tomás, i d'UP, Joan Montmesó,

"el govern vol manipular la ciutadania amb aquesta obra amb l'objectiu de reintroduir el PHN". Tomás també afirma que el projecte de canal Xerta - Sènia "està sobredimensionat d'acord amb les necessitats de regadiu que hi ha realment". "S'està encobrint el transvasament d'aigües cap a Castelló" afegeix Tomás.

D'altra banda Montmesó ha dit que "no acceptarem un canal pel qual s'escapa l'economia i el futur de les Terres de l'Ebre". En canvi, el delegat del Departament d'Agricultura a les Terres de l'Ebre, Antoni Espanya (PSC), afirma que sempre hi ha hagut transparència i que es tracta d'un projecte només per al reg.

Cal destacar però que les obres del polèmic canal han destacat pel silenci i l'hermetisme informatiu fins a les denúncies de la PDE i Unió de Pagesos. En aquest sentit sobta que, a hores d'ara, no existisca cap compromís amb els llauradors per

Torre d'impulsió del futur canal Xerta - Sènia // FOTO: Gustau Navarro

regar ni tampoc se sap a quin preu els cobraran l'aigua. És a dir, no se sap, si la podran pagar.

A la mobilització del passat diumenge es va trobar a faltar el suport dels partits autodenominats anti-

transvasistes. A més, i com ha esdevingut habitual, la gent de les Terres de l'Ebre ha topat amb una manca de transparència acompanyada de la prepotència administrativa sense límits.

L'ACCENT BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ Ser subscriptor de L'ACCENT et permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromés amb la realitat dels Països Catalans	NOM i COGNOMS	<input type="text"/>	DOMICILIACIÓ BANCÀRIA	
	ADREÇA	<input type="text"/>	NOM DEL TITULAR	<input type="text"/>
	CODI POSTAL I POBLACIÓ	<input type="text"/>	POBLACIÓ	<input type="text"/>
	TELF. & ADREÇA ELECTR.	<input type="text"/>	☐ ENTITAT ☐ OFICINA ☐ CONTROL ☐ NUMERO DE COMPTA	
	TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ	☐ TRIMESTRAL (12 EUROS) ☐ SEMESTRAL (24 EUROS)	Us prego que fins a nova ordre carregueu al compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'Accent en concepte de subscripció.	
Envia aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Maldonado, 46 baixos, 46001 València // L'ACCENT, Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona // truqueu al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a subscripcions@laccent.cat		SIGNATURA		

Independentistes de la Safor presenta l'observatori Gandia 2025

AURE SILVESTRE VALÈNCIA

La iniciativa d'Independentistes de la Safor pretén ser una eina d'informació i formació per a l'esquerra independentista de la comarca, a més d'una plataforma per aportar i rebre propostes sobre el model urbanístic de la capital de la Safor.

L'observatori Gandia 2025 es va presentar de manera pública el passat 18 de novembre. La iniciativa, que s'ha materialitzat en forma de bloc, ha nascut amb una intenció molt clara: fer el control i seguiment del projecte del Pla general d'ordenació urbanística (PGOU) proposat des de l'Ajuntament gandienc. El bloc aporta informació constant amb notícies, reculls de premsa i enllaços amb diferents empreses i institucions implicades en la que podria ser, com asseguren des d'Independentistes de la Safor, "la major operació especulativa dels últims anys a la Safor".

Operació especulativa

De fet, com expliquen des del col·lectiu, el Pla Gandia 2025 és una megaprojecció molt lligada a la dinàmica política d'aquesta ciutat. La presentació del nou PGOU es va fer el passat 8 de maig al plenari municipal. Aquesta aprovació consumava un dels principals acords postelectorals de l'actual equip de govern municipal, on el PSPV es recolza en una escissió del Partit Popular. El líder d'aquesta escissió, Fernando Mut, des d'una regidoria que agrupa les àrees de Territori, Sostenibilitat i Habitatge controlarà el desenvolupament d'un Pla que pretén

La primera línia de costa de la Safor ja està quasi tota construïda

dotar la ciutat de la Safor d'entre sis i vuit gran projectes, des d'un palau de congressos, a una ciutat olímpica i, especialment el gran objectiu dels constructors de la comarca: la connexió urbana entre el nucli de Gandia i la zona residencial de la platja.

Un projecte d'aquesta envergadura i que canviarà la configuració territorial de bona part de la comarca necessita una certa legitimitat social, per la qual cosa l'equip de govern s'ha marcat un any per aprovar el nou PGOU. En aquest temps, la intenció de l'Ajuntament és promoure el que Mut anomena "un debat social", per la qual cosa s'integrarien a l'equip redactor del pla més de quaranta vocals que l'assessorarien. En aquests

moments, com asseguren des d'Independentistes de la Safor, encara no es coneix la composició d'aquest consell. Tant d'obscurantisme és el que va impulsar a la creació de l'Observatori.

Procés participatiu

Pel col·lectiu saforenc, un veritable procés participatiu ha de partir del control popular sobre l'actuació dels polítics i de la resta de poders econòmics i socials implicats. La intenció de l'observatori, a més, pretén que esdevinga una plataforma des de la qual fer propostes. Aquest punt és molt important per ells, com remarquen, ja que la idea no és la d'elaborar un nou PGOU paral·lel, sinó reco-

llir iniciatives per al desenvolupament de la ciutat i el seu terme però proposades des de la base.

Fins ara, l'observatori ha generat moltes expectatives i debat social, un dels objectius inicials de la proposta. Com expliquen els gestors del bloc, en les seues primeres sis hores es van comptabilitzar més de cent visites, moltes d'elles des de l'Ajuntament. La premsa i la resta de mitjans comercials també s'han fet ressò el que pot servir, en opinió d'Independentistes de la Safor, almenys per moderar l'actuació dels polítics que governen la ciutat.

MÉS INFO:

[HTTP://GANDIA2025.BLOGSPOT.COM](http://GANDIA2025.BLOGSPOT.COM)

Una vintena d'entitats de Gràcia donen suport als quatre antimonàrquics multats

Convoquen una nova manifestació per "continuar ultratjant Espanya"

REDACCIÓ BARCELONA

Amb una fotografia col·lectiva, vint entitats de Gràcia han mostrat el seu suport a les quatre persones que han estat multades cadascuna amb 300 euros per haver-se manifestat al barri el passat mes d'agost amb el lema "Ultratgem Espanya, desobeïm l'Estat". Les entitats denuncien l'existència de fitxers polítics ja que tres dels multats no tenien cap tipus d'antecedent i en cap cas van ser identificats.

Els representants de les entitats solidàries han anunciat durant la roda de premsa que convoquen una manifestació el proper divendres 5 de desembre amb el lema "A Gràcia continuem ultratjant Espanya. Pel dret a manifestar-nos lliurement a les places i carrers". La manifestació sortirà a la plaça Revolució.

Durant la roda de premsa d'aquest dimecres, les entitats han exigint al Districte de Gràcia una presa de posició davant de les multes. I han afegit que esperen que aquest posicionament sigui de suport a les persones multades, sobretot tenint en compte que aquest divendres 28 la seu del Dis-

Vint entitats donen suport als quatre antimonàrquics multats // FOTO: Oriol Clavera

trictre-presentat pel seu president, Ricard Martínez (Esquerra Republicana de Catalunya)- va acollir un acte de suport a la desobediència civil, en referència als imputats en el macrosumari 18/98 contra l'independentisme basc. I és que, tal i com han explicat a L'AC-

CENT, les entitats consideren que no demanar permís per manifestar-se és, també, un acte de desobediència civil.

Cal recordar que les quatre persones multades són veïnes de la vila de Gràcia i totes elles militants de l'esquerra independentista (algu-

nes d'Endavant i d'altres de l'AJG), i han rebut una notificació del Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya que les acusa de manifestació il·legal i els demana una multa de 300 euros a cadascuna.

Els fets es remunten a la Festa Major de Gràcia d'aquest passat mes d'agost, quan l'Assemblea de Joves de Gràcia (AJG) i Endavant van convocar una manifestació amb el lema "Ultratgem Espanya, desobeïm l'Estat", per la qual no van demanar permís, com tampoc havien fet en anys anteriors. La manifestació va transcórrer tranquil·lament pels carrers del barri sense cap problema, i en cap moment, cap agent de la policia es va adreçar als manifestants ni va demanar la documentació de ningú. Tot i això, quatre persones han rebut a casa seva la notificació de la multa. Dels multats en només un cas constaven antecedents. És per aquest motiu que les entitats denuncien l'existència de fitxers policiaques sobre militància política.

MÉS INFO:

[HTTP://WWW.GRACIAVIVA.CAT](http://WWW.GRACIAVIVA.CAT)

BREUS

Agressió policíaca a una víctima de la violència de gènere

Farida Chikhi, una immigrant d'origen magrebí va denunciar l'última setmana de novembre a dos agents de la Policia Nacional espanyola i a la seua exparella per agressió i furt. Els fets denunciats es remunten al passat 26 d'octubre quan es va desplaçar, des de l'Estat francès a València, per reclamar la pensió alimentària de la seua filla. La resposta del seu antic company va ser l'agressió, per la qual cosa, com denuncia Farida, es va ajudar d'una parella de policies, que també va denunciar i que ja l'havien intimidat en una altra visita anterior. Després de detenir-la amb força, la van sotmetre a múltiples vexacions a comissaria, amb insults racistes i sexistes durant dos dies. Aquesta dona, que va contactar amb els serveis jurídics de la Coordinadora Obrera Sindical, també va denunciar el furt dels seus diners.

Insults al ple municipal de Molins de Rei

"Ets un porc i un desgraciat". Són les paraules que l'alcalde de Molins de Rei (el Baix Llobregat) li va dedicar a Àlex Maymó, regidor de la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) de Molins de Rei, després que acabés de pronunciar les preguntes corresponents a l'últim ple del mes de novembre. Les preguntes versaven sobre dos presumptes casos de favoritismes en la política de personal de l'Ajuntament, i han desfermat una nova onada d'improperis contra la CUP i el seu regidor per part de l'alcalde de la població, d'Iniciativa i Esquerra, i del primer tinent d'alcalde, d'ERC. No és la primera vegada que les preguntes i les campanyes polítiques de la CUP són respostes per part de l'equip de govern amb impropis. La darrera vegada va ser quan, amb més de 500 firmes de suport recollides de veïns i veïnes de Molins de Rei, la CUP va presentar una moció exigint la rebaixa dels sous dels polítics molinencs, que a principi de legislatura l'havien pujat entre un 30 i un 130 per cent. Aleshores, el regidor d'ERC va qualificar la proposta i la política de la CUP de "demagògica". Fa unes setmanes, la plana major d'ERC a Molins de Rei presentava les seves propostes contra la crisi entre les quals "reduir el conjunt de la despesa destinada als regidors i regidores de l'Ajuntament".

MUNICIPALISME

Invertir les prioritats

XAVIER NAVARRO*
VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Amb l'actual crisi del sistema capitalista, a nivell local, queda molt clar la incapacitat dels nostres municipis per fer front a les seves conseqüències.

La dependència econòmica dels ajuntaments de les transferències més o menys voluntàries -i totalment injustes- de l'Estat espanyol i la Generalitat, els sotmeten constantment a dependre de les subvencions o bé de l'especulació urbanística, font principal dels ingressos de la major part dels ajuntaments del nostre país. Amb una conseqüència cruel, les administracions locals no poden garantir els drets socials dels seus ciutadans ni en temps de crisi ni en temps de "bonança" econòmica.

Ara, que el sistema econòmic ens demostra més cruelment les seves misèries, és el moment de crear alternatives des dels ajuntaments

"L'actual crisi mostra la incapacitat dels nostres municipis per fer front a les seves conseqüències"

i avançar en nous models econòmics que puguin garantir els drets dels nostres ciutadans.

Els ajuntaments s'han de convertir en agents econòmics actius en la creació de llocs de treball i en la creació d'una nova xarxa econòmica pròpia, aliena a la globalització econòmica que fa que una crisi dels bancs americans, comporti una crisi econòmica en un municipi situat a 10.000 km de distància.

No podem garantir aquests drets sinó som capaços de garantir la qualitat del lloc de treball dels nostres ciutadans, sinó som capaços de garantir el dret al treball a aquells col·lectius que el sistema capitalista posa en risc d'exclusió social al no tenir la preparació -en termes capitalistes aquesta manca de preparació laboral genera més productivitat i per tant menors beneficis. En definitiva, hem de socialitzar l'economia, fer-la pròpia, propra i interdependent amb la resta d'economies del nostre territori.

Hem de posar l'economia al servei dels ciutadans i no com fins ara, en un model en el qual els ciutadans i ciutadanes estem al servei de l'economia i dels interessos del capitalisme.

* Regidor de la CUP

Onada a favor de l'escola pública

Més de cent mil persones assisteixen a la manifestació més multitudinària d'ençà les mobilitzacions contra la guerra d'Iraq

A. GINÉS I SÀNCHEZ VALÈNCIA

El 29 de novembre ha sigut una jornada històrica al País Valencià. Per primera vegada en molts anys una manifestació va col·lapsar el centre de València amb un clam explícit contra la política del Govern valencià. Milers de pares, alumnes i professors, vinguts d'arreu de les comarques, eixiren al carrer amb centenars de pancartes reclamant respecte per a l'ensenyament públic i sota una mateixa consigna: "Font de Mora dimissió".

La Plataforma per l'Ensenyament Públic, l'organitzadora de la manifestació, va xifrar l'assistència entorn les cent mil persones, mentre que la Policia Nacional espanyola reduïa aquesta xifra a les quaranta mil. Així, deixant de banda les estimacions de la Policia Local (parlaven de dotze mil assistents), la resta de xifres mostren la magnitud de la convocatòria que no té precedents recents en clau valenciana.

Per bé que l'Educació per a la Ciutadania ha sigut l'element vertebrador de la protesta, les reivindicacions de la comunitat educativa van molt més enllà i afecten el conjunt de l'ensenyament públic, greument il·lustrat per les polítiques del PP. L'èxit de la convocatòria rau, doncs, en el fet que les seues reivindicacions -la defensa de l'ensenyament públic- han estat assumides per gran part d'allò que s'anomena la societat civil valenciana, que ha entès que aquesta qüestió pot esdevenir una punta de llança per esquerdar un Govern que fins ara semblava irreductible.

Així, en l'àmbit de l'ensenyament

La manifestació superà les millors previsions

no obligatori es van sumar a la convocatòria l'Associació de Professors de les Escoles Oficials d'Idiomes (APEOICVA), la Unió de Cooperatives d'Ensenyament Valencianes (UCEV), estudiants i professorat dels conservatoris superiors de música, dansa i art dramàtic, sindicats de treballadores i treballadors i d'estudiants de la Universitat de València i Escoles d'Adults. A més, nombrosos col·lectius no vinculats al món de l'ensenyament van voler contribuir a la defensa del sector públic, des d'entitats culturals (ACPV) a molts dels denominats Salvem. I també els par-

tits polítics institucionals van fer acte de presència.

Els preludis

Els dies previs a la manifestació han vingut farcits de taticismes per part del Govern valencià i el conseller Font de Mora. El primer intent de desmobilitzar el sector fou l'anunci d'una moratòria en l'aplicació de la normativa sobre Educació per a la Ciutadania. Un anunci que la Plataforma per l'Ensenyament Públic no va considerar creïble i que titllava de declaració d'intencions. De fet en la reunió de la mesa sectorial d'Educació celebrada el

26 de novembre (a la qual assistiren les diferents parts implicades), la conselleria es limità a demanar que els sindicats aportaren una proposta de moratòria, sense concretar-ne la seua. El dia previ a la manifestació, Font de Mora anuncià també una prima a tots els directores dels col·legis públics per "reconèixer i estimular el seu esforç": en total, prometia 15 milions d'euros. La Conselleria, d'altra banda, intentà esquerdar la unitat dels convocants reunint-se per separat amb cadascun d'ells al marge de la mesa i, per últim, des del PP s'inicià una campanya de criminalització i d'insult dels sectors mobilitzats a través de la secretària de Política Social, Andrea Fabra.

Satisfacció dels assistents

Però tots aquests intents no han sigut suficients per desmobilitzar l'ensenyament públic que va eixir al carrer de forma massiva el 29 de novembre. No només les xifres són indicatives de l'èxit de la convocatòria, la satisfacció -eufòria, en alguns casos- dels assistents palesava la magnitud de l'esdeveniment. Les entitats convocants asseguraven que la manifestació havia "superat totes les expectatives" i que suposava un punt d'inflexió en el conflicte. De fet, hi havia una certa por que després de les intenses mobilitzacions de l'inici de curs, aquesta manifestació poguera marcar una tendència a l'esgotament, però no ha estat així. Ara, els convocants tenen una nova fita en el calendari educatiu: el 17 de desembre hi ha convocada una vaga general. El pols a Font de Mora continua.

FOTONOTÍCIA

Un centenar de persones en la Marxa per l'Amnistia

Fins a un centenar de persones es van manifestar sota la pluja el passat dissabte 29 de novembre al barri barceloní del Poblenou. Estaven convocades per Rescat a la VI Marxa per l'Amnistia, que es va dirigir a la presó de Wad-Ras, on hi ha empresonada Laura Riera, presa política catalana. Malgrat la pluja, les desenes de manifestants van acudir a la mobilització solidària, que es va trobar amb un ampli desplegament policial.

Al final de la Marxa, els convocants van llegir una carta escrita per la Laura, on agraià en nom seu i de la resta de presos polítics catalans la participació als assistents: "Us volem animar a seguir lluitant i a no trencar mai aquests ponts que ens fan llevar les ancles dels murs de ciment".

Rescat ha anunciat que aquest Nadal torna a organitzar les marxes per l'Amnistia. A falta de saber les poblacions concretes on es convocaran les mobilitzacions amb el lema "Per Nadal les volem a casa", han explicat a L'ACCENT que seran una vintena el dissabte 20 de desembre.

// FOTO: Albert Garcia

Ateneu Popular X
C. Ferran 14
08520 Vilafraanca del Penedès

Restaurant La Bruixa de Laguar

Cuina Tradicional. TÈ: 985577490
Estem al Camping Vall de Laguar
La Vall de Laguar - La Marina Alta - PV

coordinadora
obrera
sindical

WWW.SINDECAT-COS.ORG

CUP
Candidatura d'Unitat Popular
de Molins de Rei

Adroça local: C/ Verdaguier 82,
08750 Molins de Rei
Telèfon: 615 603 425
Correu: molins@cup.cat
www.molins.cup.cat

ger

ENTITAT CULTURAL I ESPORTIVA

Carretera del D. 1925. RIERS (CARRAF) 08510
ger@riers.viladomus.com

Darwin i l'origen de les espècies

Aquest proper 2009 es compliran dos cents anys del naixement de Charles Darwin, i cent cinquanta de la publicació de la seva obra cabdal, *L'origen de les espècies*

MARTÍ CIRICI BARCELONA

Charles Darwin va néixer a el 12 de febrer de 1809 a Shrewsbury, Anglaterra, en una família benestant, producte exemplar del capitalisme victorià. Nét del metge i naturalista Edmund Darwin, estudià medicina a Edimburg i teologia a Cambridge, i començà a interessar-se per la història natural. Però fou el seu viatge amb el vaixell HMS Beagle el que marcaria definitivament el seu futur, i el de la ciència.

El viatge del Beagle, que començà el 27 de desembre de 1831 i duraria 5 anys, donà a Darwin l'oportunitat d'estudiar de primera mà una gran quantitat de dades i informació que li permetrien, al seu retorn, establir la base de la teoria que revolucionaria la història natural.

Darwin havia estudiat les teories de Lyell sobre l'evolució geològica, que explicava els canvis del passat en la superfície de la terra per l'acció gradual de forces que en el moment actual segueixen actuant, en oposició a visions catastrofistes, que explicarien els canvis com a resultat de grans salts. També fou fortament influït per l'obra de Malthus i, en concret, la seva concepció de la vida com un combat per la supervivència dels més forts, molt popular entre els cercles *whigs* anglesos, del qual n'emergiria la idea de la selecció natural.

Els seus viatges amb el Beagle, per tot l'hemisferi sud, des de l'Argentina a Sud Àfrica, passant per Austràlia i les illes Galapagos, li permeteren constatar l'encert de l'evolució geològica de Lyell, però també comprovar que les observacions de fòssils i espècies que trobà desmentien les afirmacions del mateix autor contra l'evolució de les espècies.

Al seu retorn, Darwin publicà detallats treballs de les seves observacions, fet que li feu guanyar una bona reputació científica, però fou extremadament prudent alhora de fer pública la teoria de l'evolució de les espècies, conscient de l'enorme rebuig que suscitaria entre els ambients religiosos. Al llarg de més de 20 anys anà acumulant dades i proves, examinant tots els aspectes de la història natural, per a consolidar la seva teoria, i no fou fins que Alfred Russel Wallace li escrigué explicant-

Iguanues marines a les Illes Galapagos

li les seves idees, fruit dels seus treballs a l'Amazònia, que l'havien dut a establir de forma independent teories molt semblants sobre la selecció natural, que s'apressà a publicar el seu treball.

Darwin i Wallace presentaren per primera vegada la teoria de l'evolució mitjançant la selecció natural de forma conjunta, el juliol 1859, a la Linnean Society. El llibre de Darwin *L'origen de les espècies* per mitjà de la selecció natural es publicà el novembre del mateix any, i en poc temps s'exhaurí tota la primera edició.

Si fins aleshores només Lamarck havia intentat una explicació de l'evolució de les espècies, però la seva teoria que els canvis es produïen en cada generació per adaptar-se a l'entorn, i aquests eren transmesos als descendents, no resultà gaire satisfactòria. En canvi, la teoria de Darwin de la selecció natural donava una explicació molt més sòlida de la manera com les diferents espècies se succeeixen, i obtingué de seguida un enorme ressò. Tot i així, mancava per explicar com es produïen els canvis, cosa que Darwin no aconseguiria explicar, i no seria fins als treballs de Mendel i el naixement de la genètica, anys més tard, que es

començaria a comprendre millor el procés. El coneixement s'aniria aprofundint amb el descobriment dels cromosomes i de l'estructura de l'ADN que, ja el segle XX, permetria donar una explicació definitiva de com es produeix l'herència i els canvis, ja sigui amb les mutacions o la deriva genètica.

L'obra de Darwin, al mateix temps que fou rebuda amb gran acceptació per la majoria de la comunitat científica, suscità una virulenta reacció religiosa. I és que no deixava en gaire bon lloc les interpretacions creacionistes, especialment pel que fa a l'origen de l'home, i fou atacat durament. Per altra banda, i encara que Darwin centrà la seva teoria exclusivament en l'evolució biològica, després d'ell hi va haver una tendència a intentar generalitzar la teoria de l'evolució,

i en especial la selecció natural, a altres camps. El biòleg alemany Ernst Haeckel extrapolà l'evolució biològica; més enllà del que permetia la ciència del moment, intuï que el procés evolutiu no quedava restringit a la biologia, l'evolució-deia-va "de l'àtom a l'home". Les versions socials del darwinisme no trigaren a arribar, aplicant selectivament alguns dels seus postulats a diferents visions de la societat o la his-

tòria, necessàriament simplificades. Des de l'afirmació que alguns pobles més forts s'imposaven sobre altres per ser més aptes, fins a la justificació de l'individualisme. Aquesta concepció fou utilitzada pels sectors liberals més radicals, que la consideraren una confirmació de les seves pròpies teories del *laissez-faire*, i l'empraren com una justificació de l'explotació de l'home per l'home i de la dominació colonial dels pobles.

L'excusa tradicional per a la dominació de classe o per a l'opressió d'altres pobles a partir d'un poble escollit per un Déu, que no s'adaptava bé a les necessitats ideològiques del capitalisme, es substituïa així per un discurs amb una aparença científica que en la seva pitjor degradació portaria a la justificació racista de l'imperialisme. Per molt que no tingués gaire a veure amb allò que Darwin defensava.

Més enllà d'això, però, l'enorme mèrit de Darwin fou ser capaç d'entendre que els escassos milers d'anys de l'espècie humana només són un fragment insignificant en relació amb el llarg període en que s'ha desenvolupat l'evolució dels éssers vius, des d'uns primers organismes unicel·lulars fins a les complexes espècies actuals.

L'APUNT

Detractors de Darwin, encara avui

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

La teoria de Darwin de l'evolució de les espècies no va agradar a l'Església quan va aparèixer, ni tampoc li ha continuat agradant des d'aleshores. Davant de centenars de milers d'estudis i evidències, els creacionistes continuen esgrimint la Bíblia per negar la ciència i assegurar que la terra, els éssers vius i l'espècie humana tal com són avui en dia van ser creats per Déu fa 6.000 anys.

Seria de per riure si no fos que el creacionisme, impulsat sobretot per les esglésies evangelistes dels Estats Units, està en auge. Com a mostra, el diari *The Independent* donava notícia el mes de juny passat que a la Gran Bretanya quatre de cada deu habitants creuen que l'explicació que dona la Bíblia de la creació de la terra és una certesa literal. No sorprèn si tenim en compte que en escoles reconegudes per l'Estat és això el que s'hi ensenya. La comunitat científica anglesa està preocupada, ja que s'han trobat els darrers mesos estudiants universitaris que es negaven a reconèixer les evidències de la teoria de l'evolució. És per això que, coincidint amb els 150 anys de la publicació de la teoria de Darwin aquest 2008 i amb els 200 anys del naixement de Darwin el 2009, han impulsat un ambiciós programa de difusió tant a les escoles com en mitjans de comunicació i altres àmbits de la teoria de l'evolució. La batalla dels científics de la Gran Bretanya és important, sobretot si tenim en compte que és la porta d'entrada dels creacionistes a Europa a través de donacions a escoles públiques, que els permeten acabar influent en els plans acadèmics.

Als creacionistes, a més, els darrers anys se'ls han afegit els defensors de l'anomenat disseny intel·ligent, que el que en realitat pretén és donar aparença científica a la negació de l'evolució de les espècies. Aquesta ideologia no nega l'evolució dels organismes, però assegura que ha estat conduïda per un ésser superior, ja sigui un Déu o extraterrestres. La seva argumentació: que l'univers està massa ben adaptat per a l'existència de la vida, que els sembla massa casualitat que hagi esdevingut el que és actualment. Al marge que sigui demostrable, perquè condueix de nou a la inevitable pregunta: i qui va crear aquest ésser superior?, cal reconèixer que ha estat una maniobra astuta dels creacionistes per no haver-se d'aferrar a dir que la terra va ser creada fa 6.000 anys, i precisament per això és més perillosa que la simple negació de Darwin.

"L'obra de Darwin fou rebuda amb gran acceptació per la majoria de la comunitat científica però suscità una virulenta reacció religiosa"

"Darwin centrà la seva teoria exclusivament en l'evolució biològica però posteriorment hi hagué una tendència en generalitzar la teoria"

llibreria Sirga
 c/ Tordera, 34 (Gràcia)
 de dilluns a dissabte de 17:00 a 20:30
 lasirga@gmail.com

la FORNAL
 ASSOCIACIÓ CULTURAL
 C/ Sant Joan de l'Àfrica, 1000
 08002 Barcelona, Tel: 93 221 11 11
 www.laforنال.org

L'Invisible
 vine a conèixer les novetats de la temporada
 Ricard 35 anys - 08014 BCN - 93 298 99 47
 www.l'invisible.org

CAFE LISBOA
 d. callados

terra
 centre social.bar
 www.terra.org
 baró de sant petri 19
 benimaclet | valència

"TMB ens ha declarat la guerra"

ÀLEX TISMINEZKY BARCELONA

En quina situació esteu actualment a autobusos de Barcelona? Podem dir sense exagerar que TMB ens ha declarat la guerra total als autobuseros. Primer van reduir els serveis d'autobusos, després no van reconèixer la majoria del comitè d'empresa que actualment és de CGT, ACTUB i Plataforma Sindical, i ara ens hem assabentat que ens han obert un expedient sancionador molt greu al president del comitè d'empresa, en Mercader, i a mi, per, segurament, acomiadar-nos. A més, ens han posat una querella penal amb una demanda que pot arribar als 4 anys de presó. Finalment, també ens han comunicat que ens prohibeixen fer assemblees a les cotxeres.

És evident que a l'empresa no li van agradar les mobilitzacions pels dos dies de descans setmanal que es van viure fa uns mesos, i molt menys que finalment la pressió dels treballadors els obligués a seure i negociar com poder descansar aquests dos dies a la setmana. I ara ens ho volen fer pagar, ens passen la factura.

Quina raó addueix TMB per sancionar-vos i querellar-se?

Ens acusa d'haver denunciat públicament un abús d'autoritat mitjançant unes gravacions en què un alt cap de personal de l'empresa dona l'ordre a un comandament de pro-

ENTREVISTA

Entrevista a Josep Garganté, delegat de CGT a TMB

En Josep Garganté, conjuntament amb en Saturnino Mercader, el president del comitè d'empresa, van ser dos dels principals protagonistes de la victòria dels dos dies de descans setmanal dels conductors d'autobusos de Barcelona.

TMB, pocs mesos després de les massives protestes, ha iniciat un expedient sancionador molt greu als dos sindicalistes amb el previsible objectiu d'acomiar-los, i ha presentat als jutjats una querella penal que pot representar fins a 4 anys de presó per a cada un. L'ACCENT ha pogut parlar amb en Josep pocs dies després de conèixer la notícia.

Josep Garganté durant la manifestació del passat 29 de novembre

vocar a un conductor d'autobusos per sancionar-lo. Aquest treballador va ser sancionat amb quinze dies de suspensió de sou i feina. I davant d'aquests fets, com a CGT es va exigir a TMB que es donessin disculpes públiques al treballador expedientat, que s'esborri la sanció i que es depuresin responsabilitats. Però en comptes de tot això, TMB ha decidit carregar contra nosaltres. Aquesta és la democràcia labo-

ral en què vivim a autobusos de TMB.

Com enteneu aquesta nova ofensiva de l'empresa?

Les sancions i querelles només s'expliquen perquè TMB vol condicionar a qualsevol preu la negociació del nou conveni, on quedaran reflectits els dos dies de descans setmanal, i que a més s'han de negociar amb la nova majoria sindical, CGT, ACTUB i PS,

que precisament van ser els sindicats que vam donar suport a les mobilitzacions pels dos dies. En tot cas, és evident que a TMB no li agrada aquesta nova majoria sindical, que per primera vegada no és de CCOO, UGT i SIT, i estan fent el possible per no seure a negociar, i per condicionar les converses. No volen respectar la voluntat de la plantilla.

Cal tenir en compte que tant jo mateix com en Mercader som nego-

ciadors del conveni, i per tant és evident que aquestes agressions són represàlies per les nostres postures en defensa dels drets dels treballadors. Estem davant d'una provocació de l'empresa, amb l'únic objectiu d'agafar ostatges per negociar des d'una postura de força el conveni.

"TMB ha presentat una querella penal que pot representar fins a 4 anys de presó per dos autobuseros"

Com afrontareu aquesta situació?

TMB s'ha cregut amb forces d'intentar acomiadar-nos, i ha contractat uns caríssims advocats per multar-nos i/o empresonar-nos, pensant que ara la plantilla està desmobilitzada. Però s'equivoquen un altra vegada.

El primer que farem és una recollida de signatures a les cotxeres per demanar que s'anul·lin els expedients i les querelles. I estem un altre cop convocant assemblees. Per tant, els treballadors d'autobusos estem analitzant les diferents opcions, però TMB ha de tenir clar que no ens quedarem amb els braços creuats, i al final l'empresa haurà de seure a negociar el nou conveni, vulgui o no vulgui.

Milers de persones tornen a sortir al carrer contra la crisi

ÀLEX TISMINEZKY BARCELONA

Segons els convocants, més de 4.000 persones van participar el passat 29 de novembre a la manifestació celebrada a Barcelona amb el lema "Que la crisi la paguin els rics" convocada per la campanya contra la Directiva de les 65 hores que aplega una amalgama de sindicats combatius, moviments socials, organitzacions polítiques i entitats de tot tipus. L'ACCENT hem entrevistat representants de les organitzacions convocants perquè expliquessin.

Mireia Roselló
Assemblea de Barri de Sants

Ens hem adherit a la manifestació i a la plataforma per aportar el nostre gra de sorra a la lluita contra els expedients de regulació d'ocupació (ERO), la precarització laboral i la Directiva de les 65 hores. Només amb l'articulació de respostes col·lectives podrem aturar aquestes agressions.

Al barri, hem engegat diverses iniciatives en aquest sentit, tan a nivell d'estendre el missatge polític, com amb

la creació d'un punt d'informació laboral gratuït o amb un banc del temps.

Manel Ros
En Lluita

Entenem que campanyes unitàries d'aquest tipus són molt importants, ja que són marcs de confluència i participació conjunta que ens fan a tots més forts. Esperem que tinguin continuïtat, i que sapiguem ampliar al màxim la campanya a treballadors en lluita contra els ERO, als estudiants en vaga contra Bolonya o als precaris.

"Les protestes contra els ERO són un primer pas per anar teixint alternatives i aportar propostes"

Alex López
Endavant

Davant de la conjuntura de crisi econòmica capitalista, és important portar al carrer les protestes contra els ERO, com un primer pas per anar teixint alternatives i aportar propostes. Hem d'evidenciar que existeix el conflicte per anar creant les solucions.

David Galdeano
Revolta Global i Comitè d'Empresa de Simon

Les solucions dels governs de Barcelona i Madrid no són les dels treballadors. Els polítics només es

reuneixen amb els empresaris, i finalment no fan res contra els ERO. Hem de fer conèixer a la gent que existeixen altres formes de fer sindicalisme i de fer política, fora dels models majoritaris, cap a altres models de producció.

Isa Gernika
Dones llibertàries de la CGT

Contra la crisi, la nostra aposta és la nacionalització de les empreses, l'autogestió, el control social dels mitjans de producció. Hem de recuperar el concepte d'autodefensa de classe contra els ERO i la crisi, sortint al carrer. I respecte a les dones, és evident que som les primeres en patir els acomiadaments. Ja ho diuen, "més

diners pels bancs, més pals per a les dones".

Josep Bel
Co.bas i Comitè d'Empresa de Telefonica

Hem de portar endavant un procés sostingut de protestes contra les solucions dels governs autonòmics i estatal, que només pensen en els interessos dels rics. La crisi no l'hem de pagar els que no tenim quasi res, sinó els rics.

Pensem que hem de donar continuïtat a aquestes iniciatives, i el proper 4 de desembre hem convocat una assemblea a la Universitat de Barcelona per intentar organitzar una marxa que vagi per tots els pobles del país organitzant i donant veu a la resistència.

"Hem de recuperar el concepte d'autodefensa de classe contra els ERO i la crisi"

"Els resultats mostren que hem de recuperar els carrers i l'organització popular"

JORDI CASANOVAS CARACAS

El passat mes de novembre es van celebrar les eleccions regionals (del governadors dels estats) i municipals a la República Bolivariana de Venezuela. Aquestes eleccions eren molt importants perquè són les primeres després de la derrota ara fa un any del referèndum per reformar la constitució. També s'ha de tenir en compte que eren les primeres eleccions on el nou partit constituït fa any i mig, Partido Socialista Unido de Venezuela (PSUV), es presentava a unes eleccions.

En resultats absoluts la victòria del PSUV ha estat clara i contundent, s'ha guanyat a més del 80% dels municipis a nivell nacional, entre ells la major part dels municipis més importants. Els resultats referent als estats han estat igual de contundents, 17 dels 23 estats seran governats per governadors revolucionaris.

Però no tot el que es pot extreure és de caràcter positiu, ja que dos estats estratègics com Zúlia i Táchira continuaran en mans de l'oposició. Un altre cop ha estat la pèrdua de l'Alcaldia Metropolitana de Caracas i l'estat de Miranda. Havia estat guanyada en les dues últimes eleccions de

"La gent no es va mobilitzar part ja que bona part dels candidats del PSUV no es van elegir des de la base"

governadors, tot i que ara fa vuit anys l'alcalde metropolità es girà en contra del procés revolucionari.

Les causes d'aquesta pèrdua les podem trobar en que l'oposició ha utilitzat tota la maquinària de què disposa, tant a nivell de mitjans de comunicació com a inversió econòmica ja que segurament era l'última oportunitat de la dreta per fer-se amb algunes zones estratègiques.

Però no només hem de trobar les causes en l'oposició, també hem de tenir en compte que en el procés revolucionari, la mala gestió de l'alcalde sortint Juan Barreto, que no ha assolit els resultats que d'ell s'esperava, ha influït en l'augment de l'abstenció. Més enllà d'això s'ha de fer una reflexió del perquè bona part de l'electorat dels barris populars no va anar a votar, aquests barris són el puntal de la revolució bolivariana i és el motiu principal del la pèrdua del referèndum d'ara fa un any. La gent no es va mobilitzar en part, ja que bona part dels candidats del PSUV no van ser escollits des de la base, però també perquè s'ha perdut aquell entusiasme que la gent tenia al principi d'aquest procés. Com diu l'histò-

Barri de La Vega, de Caracas// FOTO: Jordi Casanovas

rica líder comunitària del barri de La Vega, Mariela Machado "hem de recuperar els carrers, l'organització popular i a gent, això és el que extraïem d'aquests resultats".

Tot i que en calent els militants del PSUV van rebre amb preocupació la pèrdua de l'Alcaldia Metropolitana aquesta ha perdut molta força com a poder, ja no controla la policia, una de les més sanguinàries de la història recent de Caracas, com tampoc

controla els hospitals, que eren utilitzats per la dreta per paralytizar la capital veneçolana. El que es veu amb més preocupació és la pèrdua de l'estat de Miranda ja que s'ha provat que la seva policia actuava com a paramilitar contra els barris populars.

El municipi Libertador, que és el més nombros i important de Caracas l'ha guanyat Jorge Rodriguez, candidat del PSUV, fet que contraresta les pèrdues anteriorment mencionades.

Per tant es pot considerar un mal menor.

Però més enllà de la capital, els resultats han estat del tot positius. Ara fa quatre anys es van guanyar 21 dels 23 estats, però després sis governadors que s'havien presentat per les files revolucionàries es van alinear amb l'oposició. Això és una de les coses que s'han de millorar des del procés revolucionari, tal com va dir el president de Venezuela el coman-

dant Chávez en l'acte de final de campanya a Caracas "hi ha una quinta columna en el partit que s'ha de netejar, això és una de les actuacions prioritàries".

La victòria del PSUV confirma que aquest procés revolucionari ja no té pas enrere. S'han guanyat més alcaldies que ara fa quatre anys, "no hi ha oposició que tingui estratègia, direcció ni un missatge per al futur" tal com ha dit Chávez.

759: xifra històrica de presos de l'esquerra abertzale

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

Mai hi havia hagut tants presos polítics bascos en presons espanyoles i franceses. Actualment en són ja 759, dels quals 150 haurien d'estar al carrer perquè ja han complert la condemna. Miren Legorburu, regidora basca d'ANB, va portar aquesta denúncia al Centre Artesà Tradicionari, a Barcelona, el passat 20 de novembre en un acte organitzat per Amics i Amigues d'Euskal Herria.

Legorburu es va preguntar quin és l'objectiu de la situació d'apartheid que va denunciar que pateix l'esquerra independentista basca: "No fan per apartar un 15% del a població? No, ho fan perquè saben que hi ha un poble preparat per al canvi, i saben que l'esquerra independentista pot generar il·lusió en el poble basc per caminar cap a la independència, i volen evitar-ho".

Durant la seva intervenció, la regidora basca va denunciar els

plans que ha proposat Ibarretxe davant de la voluntat de canvi de la societat basca: "Ell juga amb l'esperança del poble basc, i aconsegueix il·lusionar gran part de la gent; però aleshores porta les seves propostes a Madrid sabent que li tancaran les portes, i malgrat que els hi rebutgen ell dóna suport als pressupostos de l'Estat". Això porta Legorburu a reflexionar que Ibarretxe en realitat no vol canviar el marc actual, i l'únic que pretén és sentir-se més còmode a Espanya.

Davant del frau que considera que poden cometre PNB i PSOE, va recordar la premissa de l'esquerra abertzale: "No hi ha vies intermitges: o seguim dins la gàbia constitucional o construïm un nom marc democràtic on totes les propostes, inclosa la independència, es guinuen a debat i tirant endavant".

Durant l'acte, la representant de l'esquerra independentista basca va agrair l'oportunitat que els oferia Amics i Amigues d'Euskal Herria d'anar a Barcelona a expli-

Mai com ara hi havia hagut tants presos polítics bascos a les presons

car la realitat que pateixen i compartir-la, ja que per ella això és internacionalisme. I va tenir un record per Eva Forest, nascuda a Barcelona i solidària tota la vida amb la lluita del poble basc, que va morir fa un any: "D'ella vam aprendre què és l'internacionalis-

me: estimar primer el propi país, i després ser solidari amb els altres". Legorburu no es va voler acomiadar sense demanar als assistents que difonguin i multipliquin la situació de repressió política i negació de drets que pateix Euskal Herria.

Georges Ibrahim Abdallah, 24 anys de terror d'Estat

MANEL LOPEZ I ESTEVE LLEIDA

El passat mes d'octubre es compliren vint-i-quatre anys de l'empresonament del militant comunista libanès Georges Ibrahim Abdallah a les presons de l'Estat francès. D'ençà de l'any 2003, quan li fou inicialment concedida la llibertat condicional, continua empresonat en base tot un cúmul d'irregularitats jurídiques producte de la maquinària política judicial francesa i de les pressions israelianes i nord-americanes per impossibilitar el seu alliberament.

El 1984 fou detingut a Lió Georges Ibrahim Abdallah acusat de portar documentació falsa i de tinença d'armes i explosius. Libanès de família cristiana maronita, comunista, antisionista i antiimperialista, Georges Ibrahim formà part del Front Popular d'Alliberament de Palestina, participant en la resistència a l'ocupació israeliana del sud del Líban el 1978, fins que el 1979 fou un dels principals impulsors de la creació de les Fraccions Armades Revolucionàries Libaneses (FARL). Les FARL, com a organització armada marxista revolucionària i arabista, focalitzà la seua activitat en l'atac a la presència colonial israeliana, nord-americana i francesa al Líban i en col·laborar amb la resistència palestina en la seua lluita per la consecució de l'Estat palestí. Fou, sobretot, a partir del 1982 quan Israel, amb la complicitat de les potències occidentals, inicià l'operació "Pau per a Galilea" d'invasió del Líban, que provocà més de 30.000 morts, uns 45.000 ferits i el genocidi de Sabra i Shatila a mans de la Falange Libanesa, quan les FARL desplegaron una major activitat armada estent la seua lluita al continent europeu. D'aquesta manera, les FARL executaren el gener de 1982 a Ray Charles, agregat militar de l'ambaixada nord-americana a l'Estat francès, i uns mesos després al segon secretari de l'ambaixada israeliana a París i cap del Mossad en territori francès Yakov Marsimantov.

El cas d'Ibrahim Abdallah qüestió d'Estat

Després de la detenció de Georges Ibrahim el 1984, el Govern algerià intercedí per ell davant l'executiu francès i els companys d'organització d'Ibrahim Abdallah realitzaren un segrest per intercanviar l'os-

Des de 1999 Ibrahim Abdallah podria estar en llibertat amb la simple aplicació del codi penal francès però continua empresonat a l'Estat francès

tatge i alliberar el comunista libanès. L'executiu francès acceptà, l'ostatge fou alliberat però l'Estat francès no complí l'acord. Dos anys després, Abdallah fou condemnat a quatre anys de presó tot i les pressions nord-americanes i israelianes perquè ho fos a perpetuïtat. L'ocasió per allargar-li la condemna arribà arran d'una sèrie d'atemptats a París reivindicats pel Comitè de Solidaritat amb els Presos Poli-

"Les FARL, com a organització armada marxista revolucionària i arabista, focalitzà la seua activitat en l'atac a la presència colonial israeliana, nord-americana i francesa al Líban"

tics Àrabs i que foren utilitzats per involucrar a Abdallah en la mort de Charles Ray i Yakov Barsimantov, tot i la manca de proves de la seua participació en aquestes dues accions. El 1987 Georges Ibrahim

Abdallah fou condemnat a cadena perpètua amb un mínim de quinze anys d'empresonament, i sembla que en aquesta condemna hi jugaren un paper fonamental les pressions personals fetes per Ronald Reagan i el president d'aleshores de l'executiu francès François Mitterrand.

Des de 1999 Ibrahim Abdallah podria estar en llibertat amb la simple aplicació del codi penal francès però, després d'haver presentat la setena demanda de llibertat condicional, es troba encara empresonat al Centre Nacional d'Observació de Fresnes. De fet tot el calvari jurídic patit per Abdallah només ha fet que evidenciar, un altre cop, el caràcter estrictament polític del seu empresonament. L'any 2003 se li concedí la llibertat condicional, poc després el ministre de Justícia francès, Dominique Perben, ordenà al fiscal general de Pau que presentés un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió i com a conseqüència Abdallah continuà empresonat. L'argument per mantenir a la presó Georges Abdallah fou "l'impacte susceptible de provocar-se a França, Israel i els Estat Units amb el seu alliberament". Poc després, una modificació legislativa significà que la posada en llibertat dels presos polítics passava a dependre d'un Tribunal Especial més estretament relacio-

nat amb el poder executiu, i precisament a aquest es dirigiren els serveis de contraespionatge francesos, la DST, alertant en el sentit de que per "la seva personalitat emblemàtica en la lluita antisionista, el seu alliberament constituiria, sens dubte, al Líban un esdeveniment. Probablement, serà rebut com un heroi quan torni al seu país, però també pels moviments que participi de la lluita revolucionària".

**Abdallah i Rouillan:
"El que persegueixen allargant el nostre empresonament és la nostra memòria col·lectiva i una part del patrimoni de l'esquerra revolucionària internacionalista"**

El febrer de 2007 Abdallah sol·licità per setè cop la llibertat condicional i el 10 d'octubre d'aquest mateix any la demanda fou refusada. Poc després, se li aplicà

amb caràcter retroactiu la llei Dati, de febrer de 2008, que permet, pel manteniment de la "seguretat", l'empresonament en institucions especials d'aquelles persones que, tot hi haver complert la condemna, continuïn tenint una "especial perillositat". Així doncs, Georges Ibrahim Abdallah continua privat de llibertat a Fresnes a l'espera que el gener de l'any que ve novament un tribunal francès resolgui el seu recurs a la negativa de concedir-li la llibertat condicional. Independentment d'aquesta decisió, el futur de Georges Ibrahim dependrà de les pressions israelianes i nord-americanes i del grau de submissió, que en vista els antecedents serà ben alt, de la justícia i l'executiu francès. Pres per tres estats, Ibrahim Abdallah ha mantingut sempre a la presó el seu compromís amb els pobles oprimits i amb la revolució social. Com expressava un comunicat conjunt amb J. Marc Rouillan fet fa uns anys des de la presó "ja no són a les nostres organitzacions combatents les que persegueixen, ja no existeixen, és a la nostra memòria col·lectiva i una part del patrimoni de l'esquerra revolucionària internacionalista. El nostre combat té arrels profundes i antigues". De ben segur que aquesta declaració d'intencions és la que fonamenta la seua "especial perillositat".

LOCALS I COL·LECTIUS COL·LABORADORS

Assemblea de Joves Independentistes del Clot Barcelona // Assemblea de Joves de Cardedeu // Assemblea de Joves de Santarribà // Associació de Veïns de Vinaròs Migjorn Vinaròs // Ateneu Corberenc Font Vella 20, Corbera de Llobregat // Ateneu Independentista el Cap - CUP Vilafranca Santa Maria 4, Vilafranca // Ateneu La Bretxa Carer Major, 17-19, Alcover // Ateneu Popular l'Arboç Sorral 8, Arbúcies // Ateneu Popular Arrels Doctor Otero 11, Beniarriés // Ateneu Popular de l'Eixample Ptge. Conradi 3, Barcelona // Ateneu Popular X Ferran 14, Vilafranca del Penedès // Ateneu Popular Octubre Badajoz 23, Barcelona // Ateneu Popular La Falç, Antic escorxador s/n, Artés // Ateneu La Toma Sant Pere Màrtir 37 bx, Vila de Gràcia // Ateneu Popular de Stiges Pl. Castellors 3 // La Barraqueta Tordera 34, Barcelona // Bat Bat Kultur Sant Elies 29, Reus // Ca Revolta C. Santa Teresa, València // Casal Independentista de Sabadell "Can Capablanca" C. Llong 13 // Casal Independentista de Sant Jaume Compte Premià, 31, Sant // Casal Independentista i Popular Quico Sabaté C. St Roc, 8, Sant Celoni // Casal Popular l'Esquerda Francesc Tarafa 48, Granollers // Casal Popular de Gràcia Ros de Olanó 39, Barcelona // Casal Popular La Traca C. Travessia, 15 Tona // Casal Popular la Sageta de Foc C. Trinquet Vell 15, baixos, Tarragona // Casal Independentista el Gurri Taradell // Centre Social-Bar Terra Baró de Sant Petri 9, València // CUP Molins de Rei // CUP Sant Celoni // CUP Vilanova i la Geltrú // El Forn Girona // L'Estalperia C. de baix, 14, baixos, Terrassa // La Falç Panera 2, Lleida // GER Pl. 25, Ribes // Ges Insurrecte Colomer, 11, 1r B, Torelló // Kasal Ocupat el Prat (KOP) Alta Tensió C. Dr. Soler i Torrents 36, El Prat de Llobregat // Lliga de Capellades Pilar 3, Capellades // L'Ocell Negre - Casal d'Agricultura Cultural C. Sant Carles 8, baixos, Lleida // Partisanos Pça. de l'Oli, 7 baixos, Girona // La Ploxa C. Almada s/n, Bordils // Racó de la Corbella Ripalda 20, baixos, València // SEPC-UV Baró St. Petri, 9, València // SEPC-UPF Despatx 20.1E12, edifici Jaume I, Barcelona // Taberna l'Esparracat C. Felip Munné 18, Esparraguera

**escriu als preses
polítics catalanes**

* Marina Bemadjo 353 922, Maison d'Arrêt de Fleury Merogis (femmes), 9, Avenue des Peupliers, 91700 SAINTE GENEVIEVE DES BOIS, Cedex, PARIS
* Dolores López Raschán, CP Biviera, Apartat 206, 05194 Biviera, Àvila
* Diego Sánchez Buitra, Carretera de Martorell a Capellades, km 23 08636 Sant Esteve Sesrovires

* Joaquín Garcés Vilacampà, CP Castellón, Ctra. d'Alcora, km-10, 12066 Castelló de la Plana
* Laura Riera Valenciano, Centre Penitenciari de Dones Wad Rias, Carer Doctor Trueta 76-98, 08006 Barcelona
* Rafael Tomás i Gaspar, Carretera de Martorell a Capellades, km 23 08635 Sant Esteve Sesrovires
* Zigor Laredonda Muñoz, Prisión Provincial de Albacete, Ctra. de Ayora Km 72, Aptado Correo 70, 02071 Albacete.

Cinc anys després, Laurent Garnier torna a València

Aurora Mora TORRENT

Laurent Garnier és tota una eminença en el món de la música electrònica. El seu nom s'associa sobretot a la dècada dels 90, quan arribà al zenit de la seua carrera i deixà la seua empremta a la música de ball per sempre.

Nascut l'1 de febrer de 1966 a Boulogne-Billancourt, amb només deu anys ja tenia muntada una discoteca a la seua habitació. Una bola d'espills en el sostre, els mobles arrimats contra les parets per tenir una pista de ball i un tocadiscs. Els seus pares eren firaires i sempre tenien els discos de moda per animar les atraccions. Amb aquest currículum, no és estrany que el xiquet esquerra disc-jockey i productor. Un dels millors del món, a més.

Durant la dècada dels 70, va descobrir els clubs de París (ciutat on vivia amb la seua família) en companyia del seu germà. Es va quedar prendat de la música disco, però també del reggae, el funk o el punk. L'any 1984, famós pel títol de la novel·la de George Orwell, el nostre protagonista començà a treballar de cambrer per a l'ambaixada francesa de Londres. Un any i mig després ja s'havia mudat a Manchester i s'havia endinsat a l'escena house britànica. L'any 1987 Garnier va descobrir l'Haçienda (un club mític i essencial en la història de la música contemporània, la llegenda del qual va ser immortalitzada en la pel·lícula *24 hours party people* del director Michael Winterbottom) i va conèixer el seu DJ resident, Mike Pickering. En plena eferescència de l'acid house, el nostre home aconseguí accedir a la cabina de l'Haçienda amb el nom artístic de DJ Pedro per punxar música amb el seu estil, tant que inspiraria els mateixos The Stone Roses i Happy Mondays per incloure ritmes electrònics al seu rock.

Però la pàtria el va treure de la "mala vida": Garnier tornà a França l'any 1988 a complir amb les seues obligacions militars.

Tanmateix, el gen de l'electrònica ja estava dins del seu cos i, després d'una xicoteta estança a Nova York, on va conèixer Frankie Knuckles (un dels ideòlegs del house de la costa est), començà a organitzar festes al Rex Club parisenc i a punxar en locals i raves repartides per tot el territori gal.

És en aquells anys quan Laurent Garnier començà a forjar el seu alter ego com a músic. Dues rodanxes de la seua personalitat que s'han degustat per separat. El motiu: quan acaricia els Technics la seua única missió és que el públic s'ho passe bé; quan és a l'estudi per a compondre la seua pròpia música, s'endinsa en un autèntic procés creatiu que no té res a veure amb el que la gent espera d'ell a la pista de ball.

L'EP *French Connection* (1991), publicat a través de la divisió dance del segell de la multinacional FNAC, suposa el seu punt de partida com a productor. Després vindran *Stronger by Design* (1992) i *A Bout de Souffle* (1993), entre altres, que serviran com un verdader trampolí per exportar l'escena electrònica francesa a altres latituds i, alhora, per que el propi Laurent Garnier forme en 1994 el seu propi segell, F Communications, junt al seu soci i amic Eric Morand.

Amb F Communications, Garnier signarà, a més de maxis, recopilatori i algun àlbum en directe, els LP *Shot in The Dark* (1994), *30* (1997), *Unreasonable Behaviour* (2000) i *The Cloud Making Machine* (2005), algunes cançons dels quals poden qualificar-se d'autèntics clàssics, com és el cas de "The Man with

the Red Face", una autèntica joia per als amants de la música en majúscules, inclosa a *Unreasonable Behaviour*.

Però no sols això. F Communications es va convertir en un dels segells més importants d'Europa en fixtar gent com St. Germain, Llorca, Mr. Oizo, Frédéric Galliano o Jori Hulkkonen, responsables de treballs amb una qualitat excel·lent i, en alguns casos, autèntics èxits comercials.

I tot açò venia perquè el capo de l'F i estrella de l'electrònica mundial honorarà a les valencianes i valencians amb la seua visita, el proper set de desembre, a una festa molt especial: el 43è aniversari de la sala Barraca. Des d'ací volem felicitar el mític club de Sueca per la seua trajectòria i agrair-los el fet de poder gaudir del gran Laurent Garnier, en la seua faceta de DJ, a les nostres terres.

Un web per a escriptors novells

Maria Chovares VALÈNCIA

Les noves tecnologies apropen els somnis dels escriptors que volen ser publicats. Una pàgina d'internet anomenada www.joescrib.com funciona amb aquest objectiu. En aquesta web hi trobarem una selecció d'escrits que han sigut guardonats amb la possibilitat de publicar la seua obra. Sovint els lectors ens queixem de la manca de novel·les en la nostra llengua i també els escriptors, ja que el fet de publicar un escrit en català restringeix -malgrat que no deuria- l'àmbit de lectura i el públic al qual arribaran aquestes paraules. En contra d'aquesta creença, el grup que encapçala aquest portal web presenta un espai alternatiu i innovador on podem trobar tot tipus de textos: narrativa, ciència ficció, romàntica, històrica, negra, humorística, costumista, fantàstica, terror, poesia, assaig, teatre, guions... la diversitat està servida. Part del seu gran encant és el fet de publicar l'obra participant al concurs que planteja de novel·la, poesia, relat i conte infantil.

"A casa nostra, especialment per la restricció de la llengua, és difícil arribar a publicar obres. El web és una eina més per defensar el dret a l'expressió"

A més a més, aquesta web ens proporciona una sèrie d'enllaços on podem gaudir d'una gruixuda llista d'institucions, associacions, cercadors i catàlegs, revistes literàries, pàgines de literatura o d'autors concrets, universitats, visites literàries, informació cultural, recursos lingüístics... sense deixar de comptar amb una útil agenda on resten els propers esdeveniments. La gran qualitat dels escrits i la diversitat que s'hi conjuga donen un punt a favor de la iniciativa que porta temps enrere oferint-nos un plat exquisit que no podem rebutjar.

A casa nostra, especialment per la restricció de la llengua, és difícil arribar a publicar obres; la majoria de les editorials no saben com respondrà la demanda i no s'hi volen arriscar, és per això que una activitat com és escriure en català resulta poc rendible en termes comercials. No obstant, parlant en termes creatius, escriure en la nostra llengua ha de ser un dret i un deure, un acte lliure de voluntat. Perquè voler és poder, i si un o una s'hi esforça ho pot aconseguir. És el missatge que ens transmetem, no sols www.joescrib.com, que és una eina més, sinó també totes les accions i iniciatives realitzades per defensar el dret a l'expressió.

L'Inquiet premia l'esforç dels cineastes dels Països Catalans

Redacció VALÈNCIA

La IV edició del Festival de Cinema en València Inquiet ha arribat a la seua fi després de deu dies de projeccions i homenatges que han tingut com a escenari el municipi de Picassent (l'Horta). La gala de cloenda va servir per conèixer les peces guanyadores en cada categoria. *Violetes*, del siller Rafa Montesinos, es va alçar amb el premi al millor film en l'apartat de llargmetratges. Aquesta pel·lícula tracta el tema de la violència de gènere a través d'una història que posa el pes de la càmera en el patiment dels fills de la parella protagonista. Carla Subirana s'ha fet amb el premi al millor documental per *Nedar*, i Sergi Rubió amb el de millor curtmetratge per *Silenci*. En el primer cas, Subirana presenta la realitat de dos temes força actuals com són la malaltia de l'Alzheimer i la recuperació de la memòria històrica dels morts durant i després de la Guerra Civil espanyola. En el segon, Rubió relata la història d'una dona en plena recerca cap a la seua autonomia sentimental.

A banda d'aquests guardons, l'Inquiet 2008 també ha premiat altres treballs pre-

sentats al festival en diferents categories. El premi del públic ha recaigut sobre *Primer diumenge de maig* de Martin Roman i Iñaki Antuña. *Ser Joan Fuster*, un nou document audiovisual dirigit per Llorenç Soler que repassa la biografia del pensador suec, ha tingut la menció del jurat a la secció documental. Per la seua part, *Goterres*, de Claudi Lichtenstein, ha tingut la menció del jurat a la secció curtmetratges.

Els guanyadors de la secció inquieta, dividits en les seues dues modalitats (Institut i Escola), han demostrat un any més el seu agosarament per presentar obres des de l'etapa de l'educació. Uns premis que, al cap i a la fi, volen premiar la tasca realitzada pels alumnes i els professors. En la modalitat Institut ha estat premiat l'IES Sanchis Guarner de Silla per l'obra *Fotuts*. I finalment, el pre-

mi Escola ha recaigut en el col·legi públic Cristòfor Colom de Benetússer i la seua obra *Cuca Power. La reina de la nit*. En la secció A Corre-cuita, els grans guanyadors han estat Guillermo Roqués i Rosa Izquierdo per la seua producció *Disculpa*.

El premi Mostra d'enguany ha volgut reconèixer la tasca pel desenvolupament i la consolidació del cinema valencià i ha homenatjat la figura de Joan Monleón, artista valencià que va jugar un paper clau durant els difícils anys de la transició espanyola. Dins de la secció Clip els guanyadors van ser els Le Petit Ramon per *Mal al Cor* i en la secció Lliure, Fran Egea per *Gnosis*.

MONOGRÀFIC

Tro de bac

James Bond i el cinema valencià

Pau Alabajos TORRENT

Una vegada més, les polítiques culturals de la Generalitat valenciana tornen a deixar-nos amb la boca oberta. En aquesta ocasió la indignació prové del sector del cinema, que ha protestat enèrgicament en assabentar-se que les institucions públiques s'han gastat 100.000 euros (quasi vint milions de pessetes) en la promoció de la pel·lícula *Quantum of Solace*, la darrera seqüela de la saga de James Bond.

Estem parlant d'una superproducció de Hollywood que suposa, en paraules de Rita Barberà, "un nou acte de transcendència internacional per a la ciutat". La presència de l'actor Daniel Craig, que en la cinta interpreta l'espia 007, era el principal atractiu de la *première*, que ha tingut lloc al Palau de les Arts de València i que ha costat més de 400.000 euros al final de la coregrafia. La quarta part d'aquesta quantitat ha estat sufragada, en el context d'una crisi galopant, amb diners dels contribuents. A més, es tracta d'una inversió a fons perdut, si tenim en compte que cap escena de la pel·lícula ha estat rodada en el nostre territori i que la Generalitat no s'ha dignat a participar en el finançament general del projecte, sinó que tan sols ha pagat per una desenfadada nit de *glamour* amb el xampany, els canapès, la llum dels flaixos i els actors del film passejant-se per la catifa roja. Una nova medalla per a la solapa dels nostres governants, que somriuen afebliment a la càmera i encaixen la mà amb les celebritats de la gran pantalla.

Mentrestant, les Corts Valencianes han aprovat els pressupostos per a l'any 2009 gràcies al matrimoni de conveniència entre Partit Popular i Partit Socialista. Les xifres parlen per elles mateixes: durant el pròxim exercici es destinaran només 120.000 euros per a totes les produccions cinematogràfiques autòctones. L'Institut Valencià de l'Audiovisual (IVAC) haurà de fer malabarismes amb aquesta ajustadíssima partida econòmica en concepte d'ajudes per al desenvolupament de llargmetratges. Paral·lelament, també s'ha demostrat que la Ciutat de la Llum, que ha costat més de 200 milions d'euros provinents de les arques públiques, enguany tan sols ha registrat una ocupació del 15%. Això significa que el fastuós complex d'estudis i platós cinematogràfics, impulsat per la Societat Projectes Temàtics de la Comunitat Valenciana, que aspirava a convertir-se en la principal sucursal europea de la indústria cultural de Hollywood, comença a desinflar-se i a quedar en evidència. Una altra bombolla de sabó que esclata a les primeres de canvi, com tants altres projectes grandiloqüents i deficitaris de l'era Zaplana. Gegant amb peus de fang?

* Cantautor i secretari del Col·lectiu Ovidi Montllor (COM)

Xavi Sarrià ens explica Històries del Paradís

Jordi Garrigós BARCELONA

Des que vaig començar a relatar amb paraules el sons i els poemes que escoltava des d'un reproductor, han estat moltes les vegades que m'he parat a escriure sobre Obrint Pas. Van encendre la flama, ens van ensenyar a no tenir por i ens van mostrar els camins de la rebel·lia des d'una guitarra i una dolçaina. Tot això ells ja ho saben. Per això parar-me a llegir el primer llibre d'en Xavi Sarrià és fer un exercici de memòria, personal i col·lectiva. Moments de records, de combat, de somriures i llàgrimes que ens han acompanyat tots aquests anys. Sense que ens n'adonem, ells han posat el color, la música de jornades de sentiments contradictòries, de petites victòries, de grans derrotes que ens transportaven de cop a la realitat, la que descriu en Xavi a la seva primera referència literària. El realisme que dona experiència de veure com el món gira com una roda que mai s'atura es la clau d'un llibre que ens recorda a moments i situacions familiars i ahora llunyanes pel cúmul de sentiments reflectits. Sarrià ha escrit com canta i escriu als mateixos que canta. Als qui

pateixen, als desfavorits i als que lluiten per canviar l'*status quo*. A aquelles imatges que veiem a la premsa abans dels esports, les mateixes que passen pel telenotícies entremesclades amb notícies dels qui ens enganven amb les seves bones paraules.

Vint-i-dues històries que malgrat les metàfores incloses per l'autor, ens traspassen el cor per la senzilla raó que són reals.

Cruesa, violència i llenguatge directe, serà el que diran d'aquest llibre. És clar que l'afebliment ha d'arribar al comprovar que la realitat és la que és i que Sarrià ha descrit perfectament. Una de les coses que més s'ha de valorar d'aquest debut literari és la proximitat amb la que s'ha escrit. L'escriptor demostra que les voltes al món en furgoneta són vivències empíriques de tot el que ara veiem plasmat. Un empirisme militant, el d'en Xavi Sarrià, imprescindible per legitimar el que llegim a *Històries del Paradís*.

Perquè el que és realment important és

no restar assegut, és lluitar, crear i construir. I amb llibres com aquests es lluita, es crea però sobretot es construeix. Jo d'escriure sobre literatura no en sé, però des de la humilitat d'aquestes línies només em queda recomanar aquest primer recull d'en Sarrià. Per fer-me llarga la nit i curtes les paraules, com un dia em va escriure després d'un text desolador a internet.

Entrevista a Xavi Sarrià (músic i escriptor)

"Les històries són com una fotografia del nostre paisatge quotidià"

Jordi Garrigós BARCELONA

Un dia el músic es va posar a escriure...

Bé, jo sempre he escrit. De fet abans de fer cançons ja escrivia i crec que en el meu cas fou l'escriptura que em portà a la música. Val a dir que nosaltres provenim d'una generació molt influïda per la cultura audiovisual i que tant la música, com el cinema, com la televisió han marcat la nostra adolescència. I a mi la música em va atrapar des de ben jove, sobretot pel poder d'atracció que en un adolescent representa fer un grup, gravar disc i anar de gira. Però sempre he continuat escrivint i potser per això vaig estudiar Filologia Catalana.

Qualsevol dels contes de *Històries del Paradís* és desenvolupar la lletra d'una cançó que ja havies escrit anteriorment?

No. El primer que s'ha de dir és que el llibre no són les cançons desenvolupades sinó que es basen en el concepte del disc, el paradís com a contradicció del món actual, per recrear situacions i conflictes que conviuen amb nosaltres. És com un fragment de vida, avui dia i arreu del món.

El Paradís com a concepte apareix al títol del llibre i al del darrer disc *Obrint Pas*...

Durant els darrers dos anys he estat completament submergit en l'elaboració del darrer disc. Fou un disc amb 18 cançons que produïren nosaltres sols per primera vegada i que ha comportat una gira molt intensa. Jo crec

que tot això ha influït perquè a l'hora d'escriure tirs del fil del concepte del paradís que volíem reflectir a les cançons. El paradís com a metàfora de les contradiccions del món actual. I el llibre és precisament això, un viatge pel nostre planeta que en molts casos et posa sota la pell del personatge amb històries molt curtes escrites a mode de flaixos.

Aquest és un llibre escrit a la carretera?

La veritat és que el fet d'estar en moviment permanent ha marcat molt aquest llibre, perquè poder viatjar amb el grup m'ha proporcionat una visió sobre el terreny de molts conflictes que només coneixia pels llibres o les notícies. Pensa que els darrers anys hem viatjat per tot Europa, incloent la zona dels Balcans, el nord d'Àfrica i països com Veneçuela i Cuba. I en tots hem estat acompanyats per gent la gent d'allí que treballa en les lluites socials i polítiques que s'hi duem a terme. Aquest contacte directe t'allibera de prejudicis i t'ajuda a entendre els sentiments que amaguen aquestes realitats.

És casualitat que el llibre l'obri una cita sortida de La Haine, paradigma del cinema realista contemporani?

No, no és casualitat. De fet el llibre comença i acaba amb la cita "mentre caus tot va bé, però allò important no és la caiguda sinó l'atterratge" perquè les històries són com una fotografia d'aquelles notícies que ja formen

part del nostre paisatge quotidià. Però, com diu la cita, allò important no és el que està passant ara, sinó el que passarà demà. És a dir, si lluitem per transformar-lo on ens limitem a deixar-nos endur per la voràgine dels fets.

Després de llegir el llibre et queda el cos amb poca alegria...

Jo m'he limitat a fer una fotografia. Però és evident que és la meua fotografia. Quan expliques històries sempre són subjectives perquè estan escrites des d'un punt de vista concret. Tot i així, he intentat fer un llibre que parlara de sentiments, de les persones, d'allò que ens uneix a tota la humanitat. Per això el contes s'anomenen "Por", "Oblit", "Terror", "Il·lusió", "Ambició", "Esperança", "Alliberament", perquè parlen de tot allò que sentim cada dia els milers de milions de persones que habitem aquest món. I per això, a vegades és cru però també tendre. És la mateixa contradicció a la que ens enfrontem cada dia.

És difícil novel·lar les injustícies sense caure en els tòpics?

Crec que no és fàcil però tampoc hauria de ser difícil. Jo intente ser un personatge més de les històries, ser l'adolescent que creix a la banlieue de París o la japonesa que cada dia viu més reclosa en la seua habitació. Fugint del pamflet i deixant que ells mateixos ens expliquen perquè actuen com actuen o perquè els passa allò que els passa.

Ressenya de la quinzena: Educación para la Ciudadanía

La utopia ciutadana

Pau Tobar VALÈNCIA

Des de fa temps hem pogut seguir a les pàgines de L'ACCENT la lluita de la comunitat educativa valenciana contra el decret autonòmic que imposa la impartició d'Educació per a la Ciutadania en anglès. El darrer despropòsit de la Conselleria contra l'ensenyament. Poca broma! Però més enllà d'aquesta polèmica idiomàtica els mitjans de comunicació solen simplificar el problema d'aquesta manera: "l'esquerra" favorable a l'assignatura i la dreta i l'Església en contra. Tanmateix aquesta trampa ideològica sol obviar les crítiques que des de sectors d'esquerra o anticapitalistes s'han fet des de l'inici a aquesta nova matèria. *Educación para la Ciudadanía. Democracia, Capitalismo y Estado de Derecho* ha estat víctima d'aquest parany mediàtic. Així, malgrat que els autors es manifesten obertament contraris a l'assignatura, els mitjans de dreta empraren l'obra com ariet en la seua croada i arribaren a titllar-ho de ser "el manual de Zapatero".

El llibre però, fa un interessant recorregut filosòfic i històric sobre els conceptes de democràcia, llibertat, llei, dret i ciutadania, des de Sòcrates a l'actualitat. Dialècticament desgrana el seu significat emprant similis molt entenedors. Així, els autors ens expliquen la democràcia com un espai d'argumentació i contrargumentació on es prenen les decisions. Tot i distanciar-se de la mitificació de la democràcia grega, empen l'exemple de l'Àgora d'Atenes per exposar que l'espai de les lleis ha de ser un espai buit. Buit perquè tothom el pugui ocupar -sense romandre-hi- per decidir o actuar en nom de la llei. Per a ells, la "forma de llei" necessària, és el codi que qualsevol aplicaria racionalment si s'allibera de la seua condició, els seus prejudicis i les seues apències. En això sentit resulta impactant -per allò que té de

Fitxa tècnica

Títol complet: *Educación para la Ciudadanía. Democracia, Capitalismo y Estado de Derecho*
Autors: Carlos Fernández Liria; Pedro Fernández Liria; Luis Alegre Zahonero
Il·lustracions: Miguel Brieva
Editorial: Akal (Madrid)
Publicació: 2007-2008
Nombre de pàgines: 248

pedagògic- la menció als herois dels westerns que descriuen com a personatges desarmats, sense res a perdre (i per tant lliures), que són els únics que aconsegueixen enfrontar-se als problemes del poble de torn i fer allò que tothom sabia que havia de fer i ningú feu, i s'acomia paradoxalment dient "qualsevol hauria fet el mateix en el meu lloc".

Els autors dones, lliguen el concepte de llibertat amb la capacitat de subtreure's de tot condicionament aliè a la raó. La raó és qui marca la "llei" universal i la lliure aplicació d'aquesta se'ns recompensa amb la dignitat. Relativitzen les decisions de la majoria perquè en base a aquestes es poden cometre legítimament grans injustícies. Així les "lleis" de les quals els autors ens parlen són ben diferents d'aquelles que ens regeixen.

L'obra és també una apologia dels principis de la Il·lustració. Exposen l'estat de dret, la ciutadania, el parlamentarisme, la llibertat d'expressió, la separació de poders,... com la manera més democràtica i raonable d'or-

ganitzar-se. Tanmateix neguen que mai aquests principis s'hagen dut a terme i assenyalen al capitalisme com aquell que s'instal·la i usurpa l'espai buit de la democràcia. Demostren amb exemples de la història real i actual com el capitalisme perverteix i posa un límit clar a l'estat de dret, la ciutadania i la llibertat: que no s'opose als seus interessos. Critiquen però al marxisme el fet d'haver vinculat ciutadania amb capitalisme, quan al seu entendre és el capitalisme qui la fa impossible. Per als autors és el proletariat -falsament equiparat pel sistema al rang ciutadà- l'únic que, desposseït i per això lliure, podria guanyar l'espai buit de la ciutadania.

La hipocresia pròpia del discurs democràtic capitalista queda palesada clarament a les pàgines d'aquest llibre. Els raonaments exposats són sòlids i consistents, malgrat que desprenen idealisme. Idealisme que fa obrir interrogants i animen la reflexió. Un exercici que pot resultar molt saludable.

Agenda

Una quinzena que ve marcada pel 30 aniversari de la Constitució espanyola, en la qual l'esquerra independentista protagonitzarà molts actes de rebuig arreu del territori. Però no és l'únic aniversari d'enguany. El 40 aniversari del PSAN també mereix encara algun acte, sent considerat per alguns el naixement de l'esquerra independentista moderna.

Des de l'1 de desembre fins el 8, de dilluns a dilluns, torna la Festa Major Reivindicativa de Sant Andreu. Organitzada per Endavant i l'Assemblea de Joves, hi haurà xerrades, festa, jocs populars al carrer per posar en pràctica allò de "festa sí, lluita també".

El divendres 5, manifestació a Gràcia: "Continuem desobeint Espanya" en resposta a les sancions de 300 imposables a 4 militants independentistes per haver-se manifestat contra Espanya durant la Festa Major de Gràcia.

El dissabte 6 de desembre, Berga la CUP organitza "un gran acte commemoratiu per celebrar els 40 anys d'esquerra independentista". El divendres hi haurà una xerrada amb l'historiador Oriol Junquera, però l'acte principal es celebrarà dissabte, de 7 a 9 del vespre al vestíbul del Teatre Municipal.

El mateix dissabte 6, la CUP i Maulets organitzen a Girona una concentració, un dinar i una corranda popular contra la constitució a la plaça Ovidi Montllor. A partir de la 13h.

El dijous 11 de desembre, Endavant (OSAN) i la CUP de Molins de Rei organitzen al restaurant La Bodegueta un sopar-tertúlia amb l'escriptor Julià de Jòdar i la historiadora Eva Serra sota el títol de "30 anys de constitució espanyola, 30 anys més lligats de mans i peus. Podeu fer les vostres reserves al 93 680 09 47."

Del 2 al 15 de desembre de 2008

envieu-nos les vostres convocatòries a
 AGENDA@LACCENT.CAT

Història

El cantó de València: exemple de resistència obrera

Miquel Serra i Cubilles ALDAIA

L'experiència cantonalista en el marc de la I República espanyola als Països Catalans és, sens dubte, una de les etapes històriques del nostre país més desconegudes. A la ciutat de València, l'any 1873, trobem el que es podria considerar un dels primers casos d'autoorganització obrera als Països Catalans. Tan gran va ser el ressò d'aquesta experiència que revolucionaris com Lenin van dignificar-la als escrits de l'època.

Amb el fracàs del cantó de Castelló i els aprenentatges derivats de la "revolució del petroli" a Alcoi, els insurrectes de la ciutat de València, defensors del federalisme i de l'autonomia plena dels pobles, van prendre la ciutat el 26 de juliol, disposant barracades en punts estratègics com ara la plaça de Bous, Russafa o la plaça del Mercat. Es va crear una Junta Revolucionària composta per obrers i petita burgesia, entre els quals hi havia personalitats importants de l'època a la ciutat del Túria. La Junta va conferenciar des del primer moment amb les tro-

pes del general Martínez Campos, enviades des de Madrid i acampades inicialment a Catarroja. Les demandes dels insurrectes valencians van ser clares: reconeixement del Cantó, autonomia de la Junta Revolucio-

"L'experiència cantonalista als Països Catalans de la I República espanyola va arribar a ser dignificada en els escrits de Lenin"

nària per proposar al governador i enviament de tropes al Principat per combatre els carlistes.

La negativa del president Salmerón de reconèixer el Cantó va trencar les hostilitats entre els voluntaris insurrectes i les tropes de l'exèrcit espanyol. Durant tretze dies de setge, van produir-se atacs entre

ambdós bàndols amb conseqüències materials i humanes considerables. Municipis d'arreu del País Valencià van adherir-se a la causa del Cantó, mentre la ciutat veia emigrar un nombre important de persones alarmades per la intensitat dels bombardejos. Els insurrectes van instal·lar a les Torres de Quart i a les de Serrans canons Krupp des d'on combatre els enemics. L'avançada de Martínez Campos va fer-se evident el 7 d'agost i l'assalt a València era imminent. Els insurrectes van eixir de València embarcant-se al vapor Matilde, mentre la seguretat de la ciutat va ser encomanada als veterans de guerra. Finalment, una comissió de famílies distingides, refugiades al Cabanyal, va pactar amb el general Campos una entrada a la ciutat pacífica. El 8 d'agost finalitzava l'experiència cantonalista a València.

Una de les persones que va participar plenament en la defensa de la ciutat de València va ser Constantí Llombart. L'il·lustre escriptor, emblema de la Renaixença valenciana, va relatar acuradament els fets de la revolta al seu llibre Crònica de la revolució cantonal, una obra que ha patit vergonyosament la censura de molts governs. D'aquest llibre es desprenen importants llicons polítiques, tàctiques i militars per al moviment obrer.

“Si tenen clar que som una minoria, per què es neguen a fer un referèndum?”

A. GINÉS I SÀNCHEZ VALÈNCIA

Què ha passat el novembre que han esclatat les mobilitzacions estudiantils?

Des de fa anys, pels volts del 17 de novembre, dia europeu de l'estudiant, se succeeixen les manifestacions més importants en defensa de la universitat pública. Al nostre país, la implantació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (EES) està força avançada i les conseqüències negatives que denunciem des de fa anys s'han començat a visualitzar a les universitats, fet que ha provocat la presa de consciència de molts estudiants. Per això, aquest novembre ha estat tan mogut.

Us esperàveu una resposta estudiantil d'aquesta magnitud?

Nosaltres ens esperàvem una forta resposta per part dels estudiants, però no esperàvem que tants estudiants reaccionessin, que tantes persones s'involucressin en la lluita contra l'EES. Per nosaltres està sent una gran alegria veure tants estudiants participant a les assemblees, a les ocupacions, a les manifestacions, etc.

Ens pots fer una cronologia de les mobilitzacions?

A finals del mes d'octubre els estudiants de la Universitat de València decideixen ocupar diverses facultats per a reclamar un debat públic amb el rector sobre el procés de Bolonya i exigir fer un referèndum sobre l'aplicació de l'EES. Més tard, el 17 de novembre s'ocupen les facultats de ciències polítiques de la UAB i d'història de la UB. El 20 de novembre més de 30.000 estudiants es manifesten pels carrers de les principals ciutats dels Països Catalans, i al final de la manifestació de Barcelona s'ocupa el rectorat de la UB. A partir d'aquesta ocupació, i des del 24 de novembre fins avui, s'han ocupat les facultats de física i química, de biologia i de pedagogia de la UB, i comunicació, lletres, psicologia i educació de la UAB. I això no s'acaba...

Diuen que només sou una minoria els que us oposeu al procés de Bolonya. Què responeu?

Si tenen tan clar que som una minoria, per què es neguen a fer un referèndum sobre l'aplicació de l'EES a les universitats? Si tenen tan clar que som pocs els contraris a Bolonya, per què no demostrar-ho fent una consulta a tota la comunitat universitària?

Perquè són tan pocs els professors i treballadors de la universitat que s'han afegit a les protestes?

ENTREVISTA

Entrevista a Arnau Mallol, estudiant de dret de la UPF i portaveu del SEPC

El SEPC (Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans) encapçala, juntament amb les assemblees de facultat, la lluita dels universitaris contra Bolonya. El cap de setmana del 29 i 30 de novembre ha celebrat assemblea nacional. Entrevistem el nou portaveu perquè ens parli de la lluita estudiantil que manté ocupades 10 facultats de diverses universitats catalanes en contra de la implantació del procés de Bolonya.

La situació de temporalitat i precarietat del professorat i dels treballadors universitaris i la defensa aferrissada de Bolonya que fan els rectors, està comportant que certs sectors de la universitat no puguin alçar la veu per por a represàlies. En alguna universitat ja s'ha donat algun cas en que s'ha "advertit" al professorat en no posicionar-se públicament en contra de Bolonya.

I, més enllà de la universitat, perquè costa tant fer entendre els vostres arguments?

No és que els nostres arguments costin d'entendre, sinó que cada dia els governants bombardegen amb les suposades meravelles de l'EES, i això costa molt de contrarestar. Però cada dia la gent és més conscient del que suposa Bolonya, i ho estem veient amb el debat públic que s'està generant.

Els rectors de les universitats cata-

lanes s'han adreçat al Govern espanyol per exigir-li que assumisca la seua responsabilitat. Què volen dir amb açò?

Els rectors no saben què fer amb les nostres demandes i les nostres actuacions. Estan llençant pilotes fora, i ara han decidit recorre al Govern espanyol perquè aquest els ajudi a aturar la nostra lluita en defensa de la universitat pública i de qualitat.

La resposta de les autoritats sembla ser la repressió. Esteu preparats si aquest la via que escullen?

Els estudiants dels Països Catalans estem molt preparats per a fer front a totes les accions repressives que ens vinguin a sobre. A més a més, la solidaritat que estem rebent de totes bandes ens anima a seguir endavant. Vull recordar als rectors, consellers i cossos policials que la repressió no ens aturarà, i que com més gran sigui aquesta, més gran serà la resposta.

En l'àmbit de l'ensenyament mitjà també hi ha protestes multitudinàries contra la LEC al Principat i contra la política educativa del Govern valencià. Com a sindicat hi participeu també?

També estem mobilitzant el conjunt dels estudiants de secundària davant dels atacs que rep l'ensenyament mitjà. És molt important que tots els estudiants participin a construir l'educació catalana, popular, pública, antipatriarcal i de qualitat que tots desitgem.

Com valoreu la manifestació de València del passat 29 de novembre?

Molt positivament. Amb aquesta manifestació, de prop de 100.000 de persones, s'ha llençat un missatge clar i directe al conseller Font de Mora: que no acceptem l'actual política educativa i exigim un canvi profund.

Quina relació tenen aquestes mobilitzacions de l'ensenyament mitjà amb la dels estudiants universitaris?

Els governants estan dissenyant i aplicant la política educativa d'esquenes als agents educatius, i, en especial, als estudiants. Els universitaris i els estudiants de secundària estem veient com des de fora estan decidint sobre la nostra educació. I no només això, sinó que enfoquen la nostra educació en favor dels interessos del capital privat.

I, alhora, hi ha nombroses mobilitzacions per qüestions laborals. Quina relació veieu entre el procés de Bolonya i les directives europees de les 65h i de la vergonya?

Tot respon a l'actual política neoliberal estesa al conjunt d'Europa. L'EES i les directives europees de les 65h i de la vergonya són els clars exemples que totes les actuacions dels governants només responen a les necessitats i intencions de les empreses privades.

Per últim, el cap de setmana del 29 i 30 de novembre heu tingut assemblea nacional. Quins temes heu tractat?

Hem acabat de perfilar l'estructura organitzativa, ja que cada any són més els estudiants que participen al SEPC; hem dissenyat l'estratègia a seguir al llarg dels pròxims anys, on hem d'afrontar l'etapa final de l'aplicació del procés de Bolonya i fer front als atacs que rep l'ensenyament mitjà; i hem refermat el nostre compromís en construir el projecte educatiu dels futurs Països Catalans lliures.

LA REMATADA

Crisi?

MARC GARCIA BARCELONA

Diuen que només un ximple mira el dit quan aquest assenyalava la lluna, i per tant cap dels actuals problemes socials que tenim als Països Catalans són culpa de la crisi. En tot cas aquest és l'indicador de quelcom que ve de lluny, potser tant lluny com la lluna.

Els preus dels pisos a preus desmesurats, ni llogats ni comprats a casa dels pares fins a fer-los avis. Els sous no s'equiparen a l'IPC i ni molt menys a la resta de salaris promesos amb la Unió Europea, la desindustrialització en forma de deslocalitzacions i expedients de regulació d'ocupació (ERO), segueix deixant a l'atur a milers de catalanes i catalans cada setmana, i obliga a rebaixes socials, flexibilitat d'horaris laborals, i congelacions salarials a aquelles que resisteixen. Noves lleis plantegen eliminar la negociació col·lectiva entre treballadors i empreses per augmentar les hores de treball, mentre aquestes últimes demanen rebaixes en l'acomodament per fomentar l'ocupació. Les llistes de l'atur no disminueixen ni fent fora prejubilats i estudiants dels registres (el pla Bolonya impossibilita compaginar estudis i treball).

La directiva de la vergonya criminalitzada encara més la mà d'obra que tant útil és al seu país produint tèxtils i manufactures a les zones franques instal·lades pels inversors de Wall Street, o millor encara la mà d'obra necessària per a gastar la nova tecnologia militar en qualsevol enfrontament bèl·lic curiosament esdevinent al costat d'una mina de diamants o jaciment petrolífer disfressat de batalla tribal de senyors de la guerra. Són els mateixos immigrants que un cop superen l'estret de Gibraltar, l'aeroport de Barajas o el pas de la Jonquera, es converteixen de facto en delinqüents pel sol fet d'existir. Els eixos comercials s'omplen de rodamóns i cada dia dorm més gent al carrer, o al caixer, i només la hipocresia d'una societat vacunada de la malaltia de la solidaritat s'escandalitza quan tres nens de casa bona li foten foc a la Rosari, perquè feia pudor dins un llit de cartró improvisat sota el cartell de "Parlem".

Tot això no es fruit d'una crisi, sinó d'un sistema, el capitalisme, que en constant expansió necessita augmentar la taxa de beneficis per tal d'aguantar l'expansió infinita del model i les seves xifres. Deixant clar que el nostre amable que ens ofereixen té cara d'acomodat a la Nissan amb hipoteca i fills, de pensionista víctima d'assetjament i pendent de llistes d'espera de la sanitat pública o d'estudiant de tercer curs de "precarietat avançada II" i màster en "com arribar a final de mes". La cara menys amable és la del combat a mort contra les FARC i el PKK, és la cadena perpètua a Parrot i Jean-Marc Rauillan, i propaganda mediàtica contra qualsevol alternativa que planegi de refundar el capitalisme és simplement aprofundir en el sistema. Trenquem-li la cara al Capitalisme!

Homenatge antifeixista
15 anys sense Guillem Agulló

Teatre Tivoli / Burjassot / 16 desembre 2008 / 21h.

homenatgeantifeixista.org

